LOSSE NUMMERS 15 CENT

7E JAARG. NO 42 — 3 JANUARI 1930

ZEEUWSCHE EDITIE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEFOON INTERC. No. 50540

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

FOTO BACH

EEN GELUKKIG NIEUWJAAR

WENSCHEN WIJ MET ONZE ROTTERDAMSCHE OPERETTE-STER

EMMY ARBOUS

AAN AL ONZE LEZERS

Te Middelburg werd evenals te Goes, Oostburg en Axel een grootsch opgezette pluimveetentoonstelling gehouden waarvoor buitengewone belangstelling bestond. Met het oog op de vele liefhebbers van pluimvee in onze provincie behoeft dit geen verwondering te baren en bovendien viel er voor kenners zeer veel te leeren, want niet alleen willen deze tentoonstellingen veel kijkers trekken, maar vooral hen, die hun kennis op dit voor Zeeland zoo belangrijke gebied willen vervolmaken; immers, ons pluimvee heeft een goeden naam en moet dien naam hoog blijven houden. Op bovenstaand kiekje laten we u een totaal overzicht zien van de belangrijke tentoonstelling in onze provincie-hoofdstad.

TREFFERS EN POEDELS

Nieuwjaarswensch

van Rines en Mina uit Krabbendieke

DOOR WILLEM TELL II

RIENES EN MINA OP HET PLATFORM

Rienes: Ier bimme wee terug.
Mina: 'n Jaer is wee verstreke.
R. Ze zitte d'r wee op, die twee-en-vunftig weke.
M'n bin ier wee terug en zienge wee ons lied
van vee dat is gebeurd,
M. ....an vreugde en verdriet.
R. Wâ gè zo'n jaer toch gauw! 't Is om, voe da me 't wete;
M. ôk 't nieuw' jaer gae verbie; gauw bimme 't wee vergete.
R. De waereld draai' mè rond en wulder draaie mee;
bie 't leven in 't heelal is ons bestaen nie vee.
Oe lang de schèpping leeft, da kan gin mens verklaere,
òns leven wor geteld mie daege, maende, jaere.
Me worre meegesleurd, bin d'r onwetend van..
M. alléen mie Ouwejaer, dan dienk j'er even an,
an 't onbekende lot van 't menscheleke leve,
'n lieve bloedverwant die j'oaf ei motte geve;
'n blommetj' op z'n graf, 'n traene op je wang.
R. et Leven is zo kort.
M. De eeuwigheid zo lang.
R. Toch is 't nie oal verdriet, dat a m'n ondervinde,
d'r is ok vee gelok voe ons en onze vrinde!
Bedienk bivoebield is, da m'n nog vrede smaeke!
M. Ja, vrede ier op aerd, *di* motte me voe waeke!
D'n oorlog is zo vrêed, vooral in dezen tied.
R. Mè Sjiena en Je-pan, die è noe awee stried!
M. 't Is schandelek genog.
R Ja, zei dat wel, m'n ede
en steeds mè bouwe z'ier paleizen voe d'n vrede!
M. Afein, 't is ver van ier, 't bin òn ze zurgen nie.
R. Strak bin d'r senten op en dan is 't wee voebie.
In Zeêland gaet 't goed; di kumme nie van klaege,
ons leventj' is nie kwaed; 't is best om te verdraege.
Kiek noe bivoebield is nè d'oôgste van 't fruut,
wat is die goed 'ewist; zó gaet de zaâk veruut!
De veilege in Goes, die kon 'tet êel goed merke,
ze waere dag en nacht mie man en macht an 't werke.
Allêen de suukerpee, dat gae nog mè nie goed,
di buttert 't nie mee, dir in è ze gin moed.
Eén suukerpeefebriek êu ze â stop 'ezet
de andêelouwers di, die worre eus nie vet.
M. Oe kom zo-ies noe toch? zit ik zo vaek te dienke.
R. Me motte in de thee wat suuker meer gae drienke.
De pee mot noe gezaaid in nie zo'n grôote maete,
de koper-asie-lui, die motte 'n veertje laete.
M. De ele-triekse-teit is ôk veruut 'egae.
Eêl Zeeland is zowat ver-ele-triekt bienae.
R. De Peezem bouw mè deur in 't Noorden en in 't Zuujen,
M. in Schreinkinders en Goes en ok in Erremujen.
R. Et gaslicht gae 't er uut.
M. Geef mien mè eletriek!
R. Ok Zierekzêe kom gauw.
M. Ik geef ze schôon geliek!
R. Ok waeterleidege wor noe meer poppe-lèr,
op Schouwen overal lei 't buzennet al klaer.
Dir oeve ze agauw nie nè de pomp te loôpe
M. en in d'n drôgen tied d'r vel af laete strôope voe 'n emmer waeter.
R. Ja, die drôogte was 'n strop.
In Soep-burg was 't ôk raok. Di leektet nerges op.
In Borsele di bin ze aest van dorst bezweke.
Wè zestien jaeren lang è z'in den bôom gekeke
(d'n waeterleidingbôom) of di gin kat uut! kwam,
noe kieke ze nie mi. D'r nekken bin noe lam.
Op 't waeterleidingpunt voer' mèr êen weg nè Rome:
z'è mie 'n grôoten zucht de leidege genome.
M. Zeeuwsch Vlaendren weet nog nie wat of tet
za beginne mie 't waeterleidingplan.
R. Ze bin nog an 't verzinne!
Van de meraliteit ei Zeêland nie te klaege:
't Gevangenuus in Goes dat stae noe te bevraege.
M. En Zierikzeê ei gel'k van misdaed ôk gin 'inder.
R. De komme-sares weg! En 'n pelisie minder!
M. Ze bin di nog van plan nae Rotterdam te vliege
R. Dat zegge z'a zô lang. Ik glôve da ze 't liege.
M. Et ergste da van t' jaer in Zêeland is geschied
is wè d'n grôotsten brand van dezen lesten tied

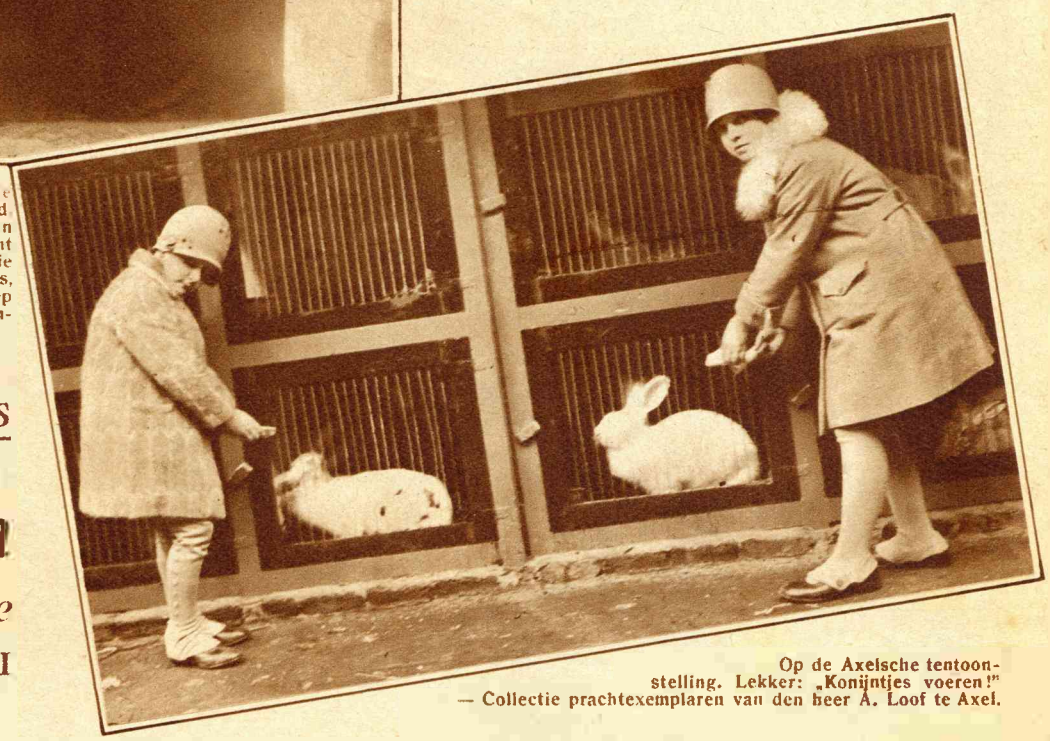

Op de Axelsche tentoonstelling. Lekker: „Konijntjes voeren!" — Collectie prachtexemplaren van den heer A. Loof te Axel.

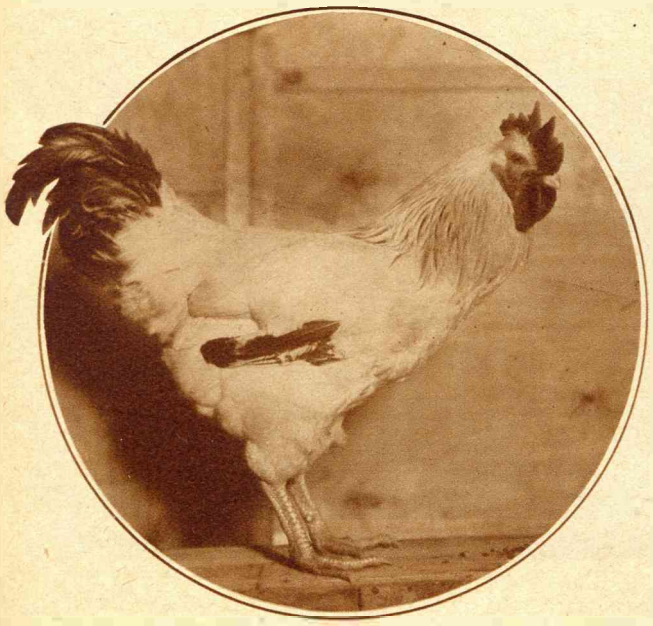

Een Hermelijn Sussex Haan werd 1sten prijs-winnaar te Goes. Eigenaar is de heer W. Siegman te Goes.

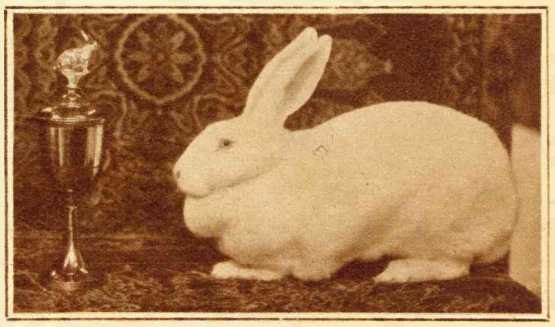

Op de tentoonstelling te Oostburg wist deze Witte Vlaamsche Reus een prachtigen beker te winnen.

R. D'n brand in Middelburg? Dat was nogga gin rampje!
M. Die kwam deur kortsluuting....
R. .... in 'n peterolielampje!
M. As 't nie gesturremd 'ad, was 't nie zô erg 'eworde.
De brandweer was d'r bie. De spuite was en orde.
R. Mae 't waeter deugd nie; dat wou d'r mae nie uut.
D'n brand die gieng mae deur.
M. 't vuur wier nie gestuut
voedat de mooie spuit uut Bergen was 'ekomme.
R. Mae om z'n Lange Delft kan Middelburg noe bromme.
M. M'n è d'n Seppe-Lien in Zêeland nie geziëe.
D'n slechten pad di kan zo'n schip toch nie van liëe?
R. De slechte wegen? Nêe. Dâ's d'oorzaek nie.
Ik dienke da 't wachten is totdat de vesten nie mi stienke
in Goes en Middelburg.
M. Doè ze di dan niks an?
R. Ja, ja. Mè impesant wor je d'r kwaelik van!
Toeh bin d'r dit sezoen vee vreemde ier 'ekomme.
Op Walcheren vooral. Di kwaeme ze mie dromme.
M. In Vlissienge alléen ('k ê 't uut de krant vernome)
è vuuftegduuzend lui voe geld 'n bad 'enome.
En da kom' noe veral deur 't proppe-gandawerk,
van a de Vee-Vee-Vee)
En toch, is dat nie sterk,
R. wanneer die Vee-Vee-Vee ontvangste wille boeke,
dan motte ze d'r geld mie 'n lantaeren zoeke.

Deze mooie Leghornhaan is trotsch op zijn behaalden prijs.

Een 1sten en eereprijs won te Axel deze Wyandotte-hen van den heer A. Loof.

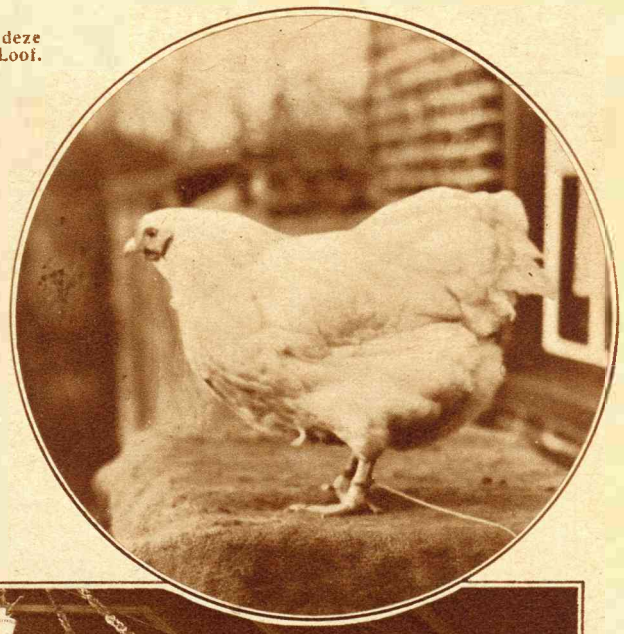

M. De staekeg 'in Sluuskil is nog a an d'n gang.
R. Ja, da gemieter gins, da duurd' a vee te lang.
De staekersvrouwen di, die kunne zo-is kloppe,
die sloege d'r mae op mie 'arde koleschoppe. —
'n Bliek van goeien blik en van gezond verstand
zo'n koolschop op je kop, die maek je gauw van kant.
R. In Rilland wor nog steeds d'n overweg bewaekt....
M. Wât zei je noe? Bewaekt? Ik doch' van ònbewaekt!
R. 'k Bedoele dan bewaekt deur 'Eine-zonder-Vleisch.
Di was voe menigêen 't end van z'n leste reis
M. De bôot van 't Vlissingsch veer di kumme nie van klaege,

Interessant overzicht van de Goesche Pluimveetentoonstelling.

☆

die ei mie grôoten glans d'n lesten sturm verdraege.
R. Toen was 'tet ôk kretiek an d'Wullem-Annapolder,
aest· was 'ten overstrôomd.
M. 't Goed brochte z'a op zolder.
R. En wée versloeg de Zeeuw z'n vijand en z'n vrind
de trouwelooze zee, die nóoit is ruste vindt.

M. Ik glôve Rinesje, m'n bin noe rond 'ewist
ik wense 't Zeeuwsche volk 'n êel goed jaer beslist.
R. M'n è zo overal awee is weze kieke.
Noe gae me wee naer uus.
M. Tesaem nae Krabbendieke.
R. Me bluve 'n jaer lang weg.
M. 'n Jaer da duur nie lang!
De mense komm' en gae. De tied die gae z'n gang.
R. En Mina, as m'ier wee in Janne-warie stae
dan 'oop 'ak zegge kan: 't Is aoles goed 'egae
Zowè voe stad as land, voe ermen en voe rieken,
voe 't Zeeuwsche vlakke land, mie duunen en mie dieken.
Voe Zeêland in se-gêel,
M. Voe 't eêle traenendal:
'n Jaer van groôten bloei en.... Vrede bovenal!
R. Da's wee de Nieuwjaerswensch van 't Krabbendieksche paer:
'k Wensch' j aol wa wensch'lik is:
Samen: *Gelokkig Nieuwejaer!*

---

[1]) V.V.V. = Vereeniging Voor Vreemdelingenverkeer.

Ook Hansweert hield een tentoonstelling vanwege de postduivenvereeniging „De Blauwe Doffer". De keurmeester met de duif in de hand is juist bezig met de keuring van de brievenbestellers om uit de 160 duiven den uitverkorene te kiezen.

Daags voor Kerstmis werd de heer H. Dronkers plechtig geïnstalleerd als burgemeester van de gemeente Veere. Van deze belangrijke gebeurtenis geven we 'n foto, in de Raadzaal genomen.

DE ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo, hallo! Hier is de luidspreker van den officieuzen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van zijn berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Hansweert, dat twee Belgische schepen, geladen met soda, op de Westerschelde zijn gezonken. De vereeniging voor plaatselijke en gewestelijke belangen doet nu moeite, om ten gerieve der huisvrouwen nog een schip met zeep te torpedeeren. Indien dit gelukt, zal de Schelde bij ons dorp voortaan „Ras voor de wasch" genoemd worden.

Uit dezelfde plaats bereikt ons het verrassende bericht, dat de in tweeën gebroken ledige aak „Rheinfahrt" eerst gerepareerd zal moeten worden voor men het vaartuig laden gaat.

Uit Nisse ontvingen wij de tijding, dat bij den Raad het verzoek binnenkwam van de gemeente 's Heer Abtskerke om gedurende een jaar gebruik te mogen maken van het arrestantenlokaal. De handeldrijvende middenstanders vragen zich reeds dagen af, wat die gemeente uitgevoerd heeft dat, ze zichzelf in arrest wil stellen

Uit Noord Gouwe meldt men ons, dat door vrijwillige bijdragen van Schouwen-Duivelanders het ziekenhuis te Noord Gouwe thans is voorzien van een radio-toestel met drie luidsprekers en 13 koptelefoons. Ter geruststelling van musici met innerlijke defecten zij vermeld, dat gebruik van een en ander, noch voor, noch na den maaltijd verplichtend is.

Uit Scherpenisse meldt men ons, dat de beroemde molen „Het Zeepaard" gesloopt is. De rouw onder de minnaars van landelijk schoon is zeer groot. De eenige troost voor deze beproefden is, dat er tegenwoordig zóóveel met molentjes loopen.

Uit Stavenisse kwam een dépêche tot ons, houdende de mededeeling, dat l.l. Vrijdagavond voor het eerst het electrisch licht van de P.Z.E.M. ontstoken is. Het gemeente-huis, eenige particuliere woningen, benevens drie lantaarnpalen waren verlicht met een lamp van honderd kaars. Het spreekt van zelf, dat deze illuminatie niet iederen avond kan worden aangesticht.

Uit Vlissingen wordt ons gemeld, dat het personeel van de Vrijwillige Brandweer den afgetreden commandant (als blijk van hulde) een tabaksdoos heeft aangeboden. Om booze vermoedens terstond den kop in te drukken, zij hier even medegedeeld, dat de Vlissingsche Brandweer niet bij 't uitbreken van een brand het parool prevelt: „Toch nog even tijd voor een pijpje!"

Men meldt ons uit Middelburg, dat dezer dagen de commissaris van politie inlichtingen vroeg omtrent de ontvreemding van een onbeheerde damesfiets. Naar aanleiding hiervan vervoegde zich bij de getroffene een knaap, die informeerde of op die fiets een lantaarn stond. Na een bevestigend antwoord ontvangen te hebben, riep deze knaap: „Dan is u die ook kwijt!" Onnoodig te zeggen, dat wij deze soort galgenhumor ten strengste veroordeelen.

Onder geheime cijfercode seint men ons uit Kleverskerke, dat Dinsdagnacht inbraak werd gepleegd in de woning van den landbouwer de K. Daar de ramen uit den voorgevel waren gehaald en de buitendeuren geen sporen van geweld vertoonden, meent de politie te mogen veronderstellen, dat de dader(s) door eerstgenoemde openingen zijn gekomen en gegaan.

Men meldt ons uit Axel, dat de gemeenteraad, na advies van het dr. Kneipp-instituut, besloot tot liquidatie van de op droog staande Zeeuwsch-Vlaamsche waterleiding.

De nieuwe Burgemeester en familie benevens de secretaris en wethouders verlaten het Raadhuis teneinde een officieel bezoek te gaan brengen aan verscheidene publieke gebouwen van Veere.

Een provinciaal blad, dat de installatie van den Veerschen burgemeester versloeg, berichtte, dat aan de grens der gemeente de eerewacht van 50 ruiters op versierde paarden stond. Tegen deze massale circusacrobatiek moet zelfs Carl Hagenbeck het afleggen.

Hetzelfde blad meldt van hetzelfde jubeltij, dat de feestelijke stemming in het stadje bleef voor zoover het weder 't toeliet. Wee echter hem of haar, die daar kwaad van denkt.

Een der vele oudheidkundige vereenigingen, die ons eilandenrijk telt, heeft bij een expeditie op het „Verdronken land van Reimerswaal" een punaise en een draadnagel gevonden. De wetenschappelijk aangelegde leden der club vermeenen, dat men hier voor de ontdekking van een oud-Hollandsch spijkerschrift staat. De vereeniging heeft terstond vijf gulden uitgetrokken voor diepergaande onderzoekingen.

Hier is nu verder niets aanwezig dan de omroeper, waarom wij gevoeglijk meenen te kunnen sluiten. Tot de volgende week, dames en heeren!

Met welk een animo er baantje-gegleden werd aan de Kralingscheplaslaan.

Kortstondige IJspret

Eventjes heeft er voor de Kerstdagen de officieel toen ingetreden winter wat van zich laten zien en voelen, en reeds zwol het schaatsrijdershart van menig Hollander, toen, even plots als hij gekomen was, de vorst zich weer terugtrok en ons met stevigen dooi liet zitten. In Rotterdam heeft alleen de jeugd wat ijspret gevierd — en onze prentjes laten zien met wat een hartstocht en wat een pret!

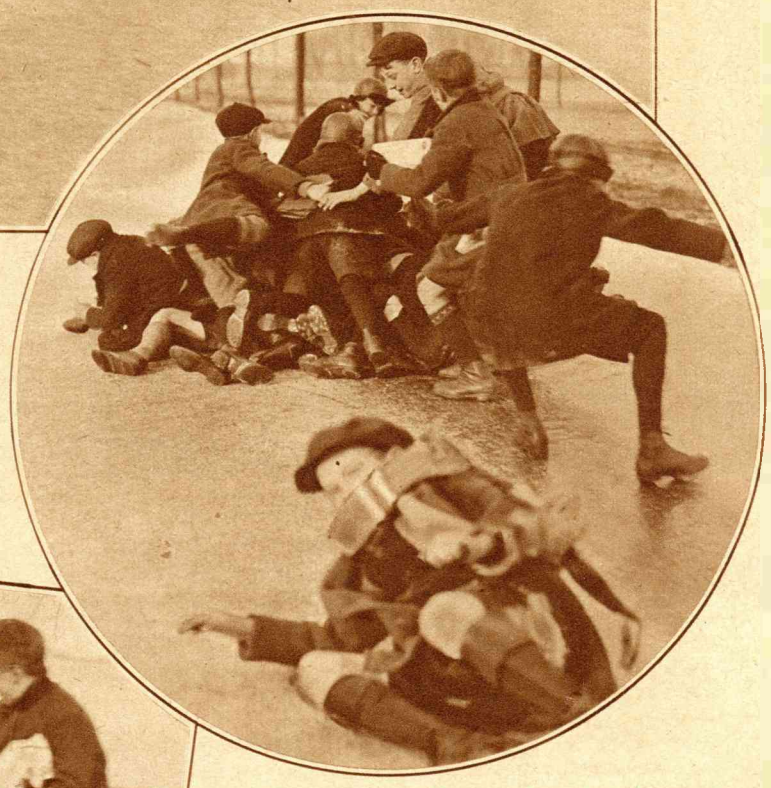

Een kluwen van hoofden en beenen bij een valpartijtje aan het eind van de baan.

Het begin van een algemeene catastroof!

Over één nacht ijs! Het draagt al zeven stevige Rotterdamsche jongens, die voorzichtig, hand aan hand, de kracht van den ijsvloer beproeven.

Het eerste ijs in Park Rozenburg.

RACE-AUTO'S EN LIEFDE

EEN SPANNEND SPORTVERHAAL, DOOR HANS DE LA RIVE BOX

No. 8

Het had hem meer ontroerd, dan hij wilde toegeven, en nu, in zijn heimelijke vrees om haar, werkte die herinnering op zijn gemoed.

Hij beschuldigde zichzelf van zwakheid, waarom moest hij steeds aan haar denken? Was zij niet een vreemde vrouw voor hem, die toch eigenlijk niets voor hem beteekende?

Niets? — vroeg hij zich toen weer af, niets?

In een droom leefde hij de volgende minuten met de wedstrijden mee, hoorde hij het gejoel der toeschouwers, het gedaver der motoren en het geschreeuw en gevloek der officials en hij verliet de pits en baande zich een weg naar de eeretribune, waar hij Mr. en Mrs. Montague in steeds groeiende vrees vond. Zij hadden geen teeken van Grace gehad en David zei bemoedigend: „Zij zal wat later komen; als ik haar toevallig zie, zal ik u onmiddellijk komen waarschuwen!"

Maar toen hij terug liep voelde hij een prop in zijn keel en in een der verlaten kleedkamers, waar de kleedingstukken op en over elkaar lagen, ging hij zitten en dacht hij met wijd geopende oogen na.

„Grace...." fluisterde hij ontroerd. „Waar ben je? Wat is er met je gebeurd? Ik voel het.... ik weet het.... dat briefje kan niet van jou zijn geweest! Tot zoo'n dwaasheid ben je niet in staat. Grace...."

Zenuwachtig stond hij weer op, liep hij naar buiten, maar plotseling bleef hij staan en gingen zijn vochtige oogen naar den blauwen hemel.

„Mijn God...." mompelde hij met een snik. „Ik weet het nu.... ik weet het.... Ik heb haar lief.... Dat is het, de oorzaak van mijn onrust.... Ik heb je lief Grace.... ik, een armzalige monteur...."

Er was een uur gereden en David hoorde zijn naam noemen. Hij keek op een der reusachtige kijkborden en zag den naam van zijn tegenstander, een zekeren Smith uit New-York met een Bugatti. Daar stond ook zijn naam, met de Gloria!

En hij balde zijn vuisten en zei ernstig, als een gebed: „Ik mag nu niet aan je denken, liefste.... maar straks, als ik gereden heb zal ik je gaan zoeken.... Vertrouw op mij!"

Weer kwam de enerveerende stilte, zag hij de vlag vallen en voordat hij het goed begreep, raasde hij weg, de lange, schuine baan af. Hij dook in elkaar en zette al zijn herinneringen en gedachten aan Grace en haar ouders van zich af. De rennershartstochten hadden hem te pakken en hij voelde meer dan ooit dat hij een naam op moest houden. De *„Gloria"!*

Mr. Montague kon het niet helpen, maar ook hij vergat voor enkele kwartieren het jonge meisje. Toen hij zijn wagen weg zag schieten, onmiddellijk gevolgd door de Bugatti, die een tiende seconde later dan David gestart was, begon zijn hart wild te kloppen. Vijftien meter verder zag hij zijn vriend Sam zitten, met vrouw en zoon en het drietal hield geen oog van de twee wagens af.

David reed prachtig, doch door een kleine onoplettendheid slaagde de Bugatti er in, de tweede bocht binnendoor te nemen, zoodat de Gloria van zelf hooger op moest. Er kwam spanning in het publiek, omdat men voelde dat de eerste strijd waar de beroemde Gloria vandaag in mede reed, het kijken volkomen waard was.

Mr. Montague was alles en iedereen vergeten en hij boog zich voorover en schreeuwde enthousiast naar zijn vriend: „Hindert niets, Sam, dat loopt hij straks wel in! Let op mijn woorden!"

Een gelach ging op en John lachte mee. Het kon hem niets schelen en hij zou er geen bezwaar in hebben gezien om kalm op zijn zitplaats te gaan staan om zoodoende zijn jongen vriend beter te kunnen aanmoedigen.

Een andere enthousiast sloeg met de vuist op de knie en zei luid: „Dat is tenminste rijden, lui, wedden dat zij de 50 mijl binnen de 30 minuten nemen?"

„Bugatti wint!" schreeuwden anderen. „Twintig dollar op de Bugatti, kijk hem de bocht nemen."

„Dertig dollar, honderd dollar op de Gloria!" brulde een kleine man en het geschreeuw paarde zich aan het regelmatig roffelen der twee motoren.

Nog steeds reden de beide deelnemers naast elkaar, doch David slaagde er in de volgende bocht zóó prachtig en snel te nemen, dat een oorverdoovend gejoel opsteeg en de Gloria drie meter voorsprong kreeg. Na twee en twintig minuten te hebben gereden gebeurde er iets, dat zoowel Mr. Gloria als vele anderen een kreet van verbazing deed slaken, want de Bugatti, die eenige kracht in reserve scheen te hebben gehouden, als een wielrenner die zijn risico kent, snorde op een gegeven oogenblik rakelings langs David heen. 3/4 minuut later had Smith reeds een voorsprong van veertig meter en onmiddellijk verhieven de bookmakers zich en gierden de stemmen der gokkers door de ruimte.

„Bugatti wint! Bugatti wint! Twee honderd dollar! Vijf honderd dollar!"

„Let nou op onzen wagen...." schreeuwde Mr. Montague naar Sam Senior en hij balde zijn handen tot vuisten. „Zou David....?"

David zelf had zijn mededinger met een rustig lachje langs zich zien schieten. Hij kende dat en Smith dacht ongetwijfeld, dat de Gloria nu op zijn snelst reed.

En de laatste drie mijl leek het stadion een hel van rumoer. Daar zagen die tienduizenden oogen hoe de „Roode-Bliksem" als het ware een sprong nam en er zoo kolossaal hard van door ging, dat menig toeschouwer reeds aan een ongeluk dacht. Zij zagen hoe dat roode monster als een bliksemschicht de snelle Bugatti inhaalde, hoe hij hem passeerde en voorbij schoot.

David nam zijn laatste bocht evenwel niet geheel onberispelijk. De ontzaglijke vaart had hem zelf ietwat bedwelmd en geen meter onder den bovensten rand raasde hij langs de afscheiding. Op een gegeven moment reed de Gloria op de twee rechtsbuitenste wielen en zweefden de linkerwielen in de lucht.

Onder donderend gejuich reed hij zijn pit in, zeven seconden eerder dan de Bugatti. De tijd stond een minuut later op het bord, 29 minuten en 18 1/5 seconden!

Met een glimlach drukte David zijn tegenstander de hand. Deze had juist op het laatste oogenblik, toen hij bijna stil stond, een dynamokoppeling verspeeld en onmiddellijk begon hij de breuk te herstellen. Hij keek met eenig ontzag naar de roode Gloria, die rustig op David stond te wachten.

Mr. Gloria en John Montague glommen van genoegen. Zij hadden alleen oog voor den jongen held, die hun zwaaien en wenken glimlachend beantwoordde.

Sam was opgetogen en begon nu te begrijpen, dat David den auto belangrijk verbeterd had. Hij baande zich een weg door de volte naar John en vroeg hem, welke verbeteringen de jongeman had aangebracht.

„De stand der voorwielen in de eerste plaats!" antwoordde deze en ik geloof, dat hij je heele compressor-aandrijving er uit gegooid heeft en vervangen. Hij heeft natuurlijk van alles teekeningen, die je, zooals ik heb beloofd, kunt krijgen. De jouwe zijn nog steeds zoek hè?"

Zij bleven praten en onderwijl gingen de wedstrijden door. Tot Sam Gloria's groote spijt verloor een van zijn eigen coureurs met een Gloria en moest de andere opgeven door een radiateurlek.

„Van Wijck alleen kan mij redden!" zei de auto-koning spijtig en zijn vriend was het met hem eens. David moest nog eenmaal rijden met de vijf winnaars uit de vorige klassen. Deze strijd zou de spannendste zijn en over 100 mijl gaan. Precies om vier uur kwam weer de noodige beroering en stelden de zes wagens zich op. Een Bugatti, een Bentley, een Salmson, een King, een Austin en de Gloria!

„Wat een vreemde wagen, die „King"!" zei Mr. Gloria tot zijn vriend, „Heb jij ooit gehoord van dat merk? Hij lijkt waarachtig wel iets op mijn eigen wagens, alleen zijn er groote veranderingen aangebracht. Numero 34 heeft hij, het zal mij benieuwen!"

Ook andere insiders vroegen zich nieuwsgierig af, wat dit voor een wagen zou zijn en David staarde naar de racecar, alsof hij een wonder zag. Hij probeerde voor het laatst den motor van zijn eigen wagen, maakte zich gereed, zette gelijk met de andere lui zijn motor af en wachtte op het teeken van de vlag.

BLESKENSGRAAF — Karakteristiek voor het plaatsje is dit kiekje op de Ned. Hervormde Kerk met daaronder het Raadhuis.

In de Rotterdamsche haven: aan boord van een riviersleeper.

BIJ BORSTVOEDING:

VITOPHOS

VOOR MOEDER EN KIND

voorkomt: ENGELSCHE ZIEKTE
versterkt: BEENDERSTELSEL en GEBIT
geeft: LEVENSKRACHT en ENERGIE

Tabletten, Poeder, Siroop — Bij Apothekers en Drogisten

ALLES op gemakkelijke betalingscondities bij

KNOWA'S GOEDERENHANDEL

Sleepersvest hoek N. Havensteeg bij de Hoofdsteeg

Heerenkleeding, Bedden, Meubelen, Rijwielen, enz., vanaf één gulden per week

Zonder vooruitbetaling leveren wij U elk bedrag!

Bovenstaand Waaierstel, bestaande uit 2 Fauteuils en 4 Stoelen met veeren en crin-vulling, bekleed met trijp *f* 69.—

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN

Jacob Catsstraat 46-48-50 - Zie de 8 étalages

STENO "GROOTE"

in slechts 3 maanden gulden p. maand

in Nederl., Fransch, Duitsch, Engelsch en Spaansch.

Mevr. ORT

Henegouwerlaan 65, Rotterdam

UW BREUK GENEEST ZONDER OPERATIE

door de nieuwe uitvinding van het patent luchtapparaat. Honderden attesten. Gratis demonstratie. — Vraag gratis boek met afbeeldingen en prijzen.

G. H. SCHOLTE

Aert van Nesstraat 105 Rotterdam

Tegen Ischias, Spit, Spierpijnen, Zenuw Rheumatiek

ISCHIALINE *f* 2.25

Helpt onmiddellijk. Alleen verkr. Chem. fabr. v.h. Volksapotheek

H. SPETTER & Co.

72, Jonker Fransstraat 72

KAPOK 30 CENT

Veeren	*f* 0.30
Kapok Bedstel .	- 8.90
Matrasstel 3-deelig	- 15.50
Spiraalmatras .	- 8.90
Veeren bedstel .	- 25 —

HERMAN HENNINK

MATRASSENMAKER

Goudscheweg 44-46-48, R'd.

Eerst de handen

die ruw of gesprongen zijn wasschen met zeep en liefst warm water; dan goed afdrogen; dan Genius Wondbalsem er op. Genius Wondbalsem, dat helpt tenminste. 25 en 50 cts.

HET BESTE ADRES

voor Bedden
Matrassen
Ledikanten
Meubelen enz.

is

HET GOEDKOOPSTE BEDDEN- EN MEUBELHUIS

Mathenesserplein 23-26
Tel. 36513

J. MILTENBURG

Rotterdam - Prins Hendrikkade 138
Telefoon 13731

DAMES- EN HEEREN KLEERMAKERIJ

Abonnement vanaf f 10.— per maand

Op vertoon van deze annonce 5 pCt. korting

DE FIRMA VOOR PRIMA KWALITEIT

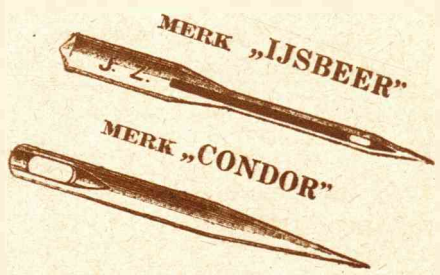

NADELFABRIK JOS. ZIMMERMANN AACHEN

Gelukkig Nieuwjaar aan allen! Vergeet ook in 1930 niet, dat

C. KLARENBEEK

Botersloot 99 — Telefoon 11366

het voordeeligste en meest gesorteerde adres is voor Schilderstukken — Spiegels — Platen — Lijsten op maat — etc.

Eigen Glasverzilverinrichting (ook galvano)

Vraagt thans ORANJEBOOM BOKBIER

Japonnen van 't vorige jaar worden nieuw!

Verft ze in de fraaiste kleuren met

Tintex 35 cts. p. pakje
BINNEN VIJF MINUTEN KANTKLAAR

ZIJN GLIMLACH IS GOUD WAARD, NIETWAAR ?

Doe alles om hem dien levenslust te doen behouden; geef hem dus ook elken dag

LEVERTRAAN EMULSIE 3

BROCADES

VERKRIJGBAAR BIJ APOTHEKERS & DROGISTEN

MIJNHARDT'S Laxeer tabletten

DOOS 60 ct.

TEGEN VERSTOPPING

Bij Apoth. en Drogisten

CITY-BAAI

ROOD 13 CT. PER ½ ONS

DE ERVEN DE WED. J. VAN NELLE

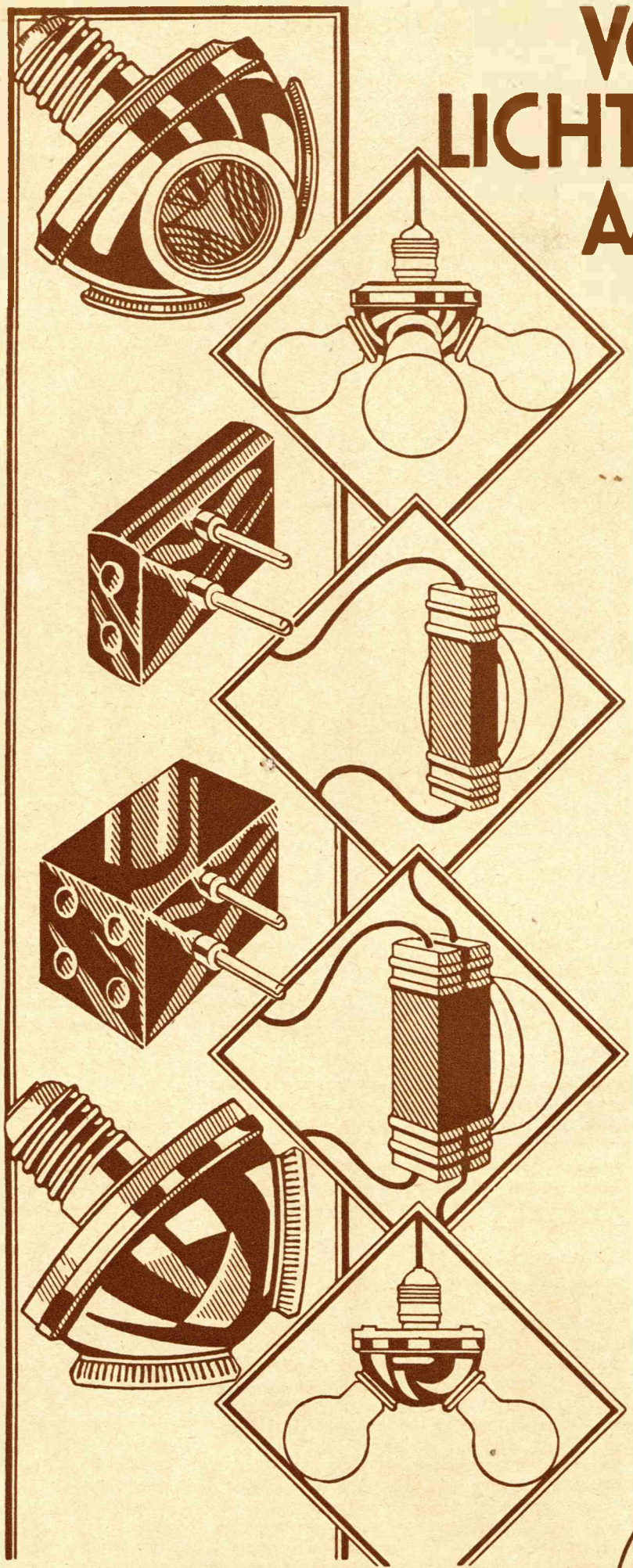

VOLDOET UW LICHTINSTALLATIE AAN MODERNE EISCHEN...

en beschikt U over voldoende stopcontacten en lichtpunten?

Zoo niet, dan kunt U toch met weinig moeite en kosten aan dat gemis tegemoet komen.

Voor enkele kwartjes levert Uw installateur een verdeelsteker of een twee- of driewegslamphouder, met behulp waarvan het U mogelijk is, zonder verandering aan Uw lichtleiding, zelf meer staande lampen aan te brengen en tevens Uw Philips Radio-Combinatie aan te sluiten.

Eerst dàn hebt U meer comfort en meer gezelligheid.

PHILIPS ARGENTA

PHILIPS ARGENTA

HET BESTE LICHT BIJ 'T LAAGST VERBRUIK

Bij Gevatte Koude
Influenza, Griep en Koorts; Rheumatiek Hoofdpijn en Kiespijn

Sanapirin-tabletten
Wettig beschermd tegen Vervalschingen
Prijs 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

VAN RIJN'S MOSTERD
Utrecht De Beste

100 Mijl.... en daar gingen zij met hun zessen!

Reeds na anderhalve minuut viel de Bugatti tot groote ontsteltenis der menigte uit. Men had den coureur gaarne een kans gegeven, daar deze man zich had doen kennen als een duivel in het bochten nemen. Zijn rijden daar was een staaltje van huiveringwekkende slipkunst.... En terwijl zijn kostbare wagen nog geen vijftig mijl reed, sprong met een knal een der achterbanden. Het geheele wiel werd afgerukt en de wagen maakte een slag om. Als een bal vloog de coureur door de lucht en tien meter verder tegen den grond. Twee pitsmanagers, die toevallig op dat punt stonden, namen hem op en droegen hem snel weg.

Toen de vijf andere wagens de plaats van het ongeval voor den tweeden keer passeerden, was het overschot van de Bugatti reeds verdwenen en waren de toeschouwers het bestaan en de mooie kansen van den wagen reeds half vergeten.

Na een kwartier begreep David, dat hij aan de geheimzinnige „King" de felste tegenstander zou hebben. Met dezen snellen wagen naast zich, soms iets voor, soms iets achter, had hij de overige drie auto's reeds enkele minuten achter zich. Het gejoel om hem heen werd luider, naarmate hij en de „King" hun achtervolgers meer en meer ontkwamen en af en toe keek hij naar de borden, welke de pitsmanagers in het voorbijrijden opstaken, en waarop de gemiddelde snelheid stond aangegeven.

156 K.M..... gemiddeld!

Na precies 30 minuten rijden, toen hij juist op de lange baan de eeretribune voorbij daverde, hoorde hij schuin achter zich een ontzettend gehui en voordat hij begreep, wat er gebeurde schoot numero 34 hem voorbij. Een orkaan van stemmen golfde op.

„King" wint.... Vooruit „King"...."

Mr. Gloria hield zijn hart vast, doch John bleef optimist. „Ik weet wat ik aan David heb!" zei hij vast. „Hij rijdt nog niet op zijn voordeeligst, straks zul je eens wat zien."

„Maar van welken fabrikant is die „King" in vredesnaam?" vroeg Mr. Gloria. Op dat oogenblik raasde de wagen door de bocht met een gegier als van een stoomfluit.

David klemde de tanden op elkaar en slaagde er in, de bocht zoo klein mogelijk te nemen. Weer zeilden twee wielen door de lucht.

„Hij wordt roekeloos!" riep Mr. Gloria, doch John schudde het hoofd. Hij dacht plotseling aan Grace en zijn oogen gleden weer tusschen de toeschouwers, vonden het bleeke gezicht van zijn vrouw, die slechts mee was gegaan om Grace eerder te ontmoeten. Zij haatte dat gejakker en dat lawaai.

Naarmate de minuten verstreken, werd er om hooger bedragen gewed. Het was duidelijk, dat de „King" zou winnen. Er kwam een spannend moment toen een der drie achter blijvende wagens, namelijk de zware Bentley, met groote sprongen zijn achterstand in ging halen. De coureur scheen een laatste poging te doen.... Onder daverend applaus passeerde hij de „Roode Bliksem" en ging hij de „King" achterna. Eén oogenblik, juist in een bocht, reden de beide duivels naast elkaar. Het was na drieënveertig minuten rijden. Een minuut later klonk de roep door het stadion: „Bentley.... Bentley....!"

Maar de triomph van den coureur duurde niet lang. Nog meer vergrootte de „King" zijn vaart en langzaam zakte de Bentley af. Op het moment dat David den wagen op zijn beurt weer voorbij reed, gebeurde een tweede ongeval.

Plotseling begon de Salmson te slingeren en voordat men goed begreep wat er gebeurde, buitelde de auto tot drie maal toe over den kop. Een geloei schalde op, vrouwen vielen in zwijm, mannen gilden en daarna werd het een kort oogenblik stil.

Doch de coureur werd door een wonder gered. Terwijl de Salmson als het ware in tweeën brak, krabbelde de man uit het wrak en liep hij duizelig en slingerend naar een veiliger plekje. Later bleek dat hij slechts een arm gebroken had.

WERKENDAM — Een aardig kijkje in de Dorpsstraat.

Dit ongeval gebeurde achter David's rug en hij begreep pas dat er iets gebeurd moest zijn, toen hij slechts drie tegenstanders telde. De „King' was nu een halve baan voor hem en snorde regelmatig met een vaartje van vijfennegentig mijl verder. Dit rijden was ontzaglijk. Vlak achter zich wist hij de zware Bentley en geheel achteraan kwam de Austin, doch deze wagen scheen er niets voor te voelen om smadelijk als laatste aan te komen. Hij slaagde er in de Bentley te passeeren door handig manoeuvreeren in een bocht en nu was de Bentley achterste.

De strijd zou nu spoedig beslist zijn en David begreep dat de „King" zou winnen, als hij niet zijn uiterste best deed. Toen hij aan de laatste tien mijl begon zette hij zich schrap en vergat hij alles.

Langzaam, heel langzaam begon hij weer op de „King" te winnen, doch niemand geloofde meer dat de Gloria als eerste zou arriveeren. De menschen waren krankzinnig van opwinding en David zelf voelde zich vreemd rustig.

Negenenvijftig minuten na den start was de King twintig meter voor hem. Er restte hoogstens nog een minuut rijden en de 100 mijl zouden afgelegd zijn. Toen gebeurde er iets dat de dagbladen en tijdschriften over heel de wereld de heele week kolommen van copie gaf. Als een kogel raasde de „Roode Bliksem" de voortreffelijke „King" voorbij. De laatste bocht lag voor den jongeman, een kwestie van enkele seconden.

Een gehuil denderde op, hij was vóór.

En als eerste passeerde hij het eindpunt, en het bord gaf aan, dat hij de 100 mijl in 59 minuten en 18 4/5 seconde afgelegd had.

Heel sportief Detroit juichte, hoewel de wedders die hun dollars op „King" hadden gezet een zuur gezicht trokken.

En Mr. Gloria drukte John Montague ontroerd de hand en moest een ovatie in ontvangst nemen van de kennissen en hen, die hem kenden. David werd op sterke schouders genomen, een groote lauwerkrans werd hem omgehangen en met een glimlach van geluk moest hij toelaten, hoe tientallen handen de zijne drukten.

XVII

OP ZOEK NAAR GRACE

Het tooneel van de zeer geslaagde wedstrijden (de Amerikaan vindt een enkel ongeluk op de race-baan zeer natuurlijk!) werd in drommen verlaten en tusschen coureurs en officials begaf David zich naar de kleedkamers. Hij verkwikte zich, waschte zich haastig en slaagde er in weg te glippen. Een hevig verlangen naar de identiteit van de „King" dreef hem naar de plaats, waar de snelle renwagen was achtergelaten.

De coureur had zijn „King" in den steek gelaten en David haastte zich den auto aan een snel doch nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Plotseling richtte hij zich op en slaakte hij een kreet van verbazing. Twee jaar lang waren de „Gloria's" over den transportband langs hem gegleden. Hij kende de wagens door en door en hij kwam tot de ontstellende ontdekking dat deze „King".. niets anders was dan een geheel veranderde „Gloria".

Dit was de reden geweest dat ook Mr. Gloria zelf reeds dadelijk iets eigenaardigs aan het geheele model had gevonden, doch daar de afstand van de eere-tribune te groot was geweest, had hij zich niet in bizonderheden kunnen verdiepen.

Woest en rood van opwinding staarde David naar den auto en opeens drongde nuchtere werkelijkheid, de naakte waarheid tot hem door. Deze wagen, deze „Gloria" was veranderd met behulp van de ontstolen teekeningen. Wat detective Ritter niet had kunnen ontdekken, gelukte hem door een toeval.... Slechts door zelf het uiterste van zijn eigen „Gloria" te vergen, had hij van de andere „Gloria" kunnen winnen. En ondanks zijn felle verontwaardiging kwam het oude gevoel van trots in hem op, toen hij aan het uitstekende product van de prachtige Gloria-fabrieken dacht.

Even trachtte hij Mr. Montague te gaan zoeken, doch dit was een hopeloos werk in de menschenmenigte. Hij besloot allereerst zijn trouwen wagen weg te rijden, om rustig te kunnen nadenken en niet de kans te loopen door de talrijke journalisten en persfotografen overrompeld te worden, die als katten over de omheiningen waren geklauterd en reeds zijn naam schreeuwden!

Een paar minuten later zag hij de kans schoon en snorde hij door een achteruitgang den weg op, in de richting van het „witte huis". Mr. en Mrs. Montague waren nog niet aanwezig en tot zijn schrik hoorde hij, dat ook Grace niet was teruggekeerd. Van dit oogenblik wist hij dat er iets gebeurd moest zijn en stond hij tusschen de keus nasporingen naar haar te doen, of wel Mr. Gloria te gaan waarschuwen in verband met zijn ontdekking. Ongetwijfeld zou de politie den coureur kunnen arresteeren en op deze wijze kunnen ontdekken, welke fabriek de veranderingen had laten aanbrengen.

De dief zou dan zeker spoedig gevonden worden.

Maar hij hakte den knoop spoedig door. De gedachte aan haar, die hem bewust had doen worden van dat wonderlijke, dat liefde heet, liet hem niet met rust. Zonder te weten waar hij moest gaan zoeken, reed hij in zijn rooden snelheidsduivel den weg op, na het wedstrijdnummer verwijderd te hebben en zich haastig te hebben verkleed. Waar kon zij zijn? Detroit was zoo ontzaglijk groot! Waarom had zij tegen het dienstmeisje gezegd dat zij naar Mr. Gloria zou gaan, terwijl deze van niets wist? Had zij een vooropgezet plan gehad haar woning te verlaten? Dit leek dwaasheid en hij verwierp het idee spoedig. Maar waar was zij dan heen gegaan?

(Slot volgt.)

BIJ BUZIAU THUIS

Neen! — die kop: „Bij Buziau thuis", staat hier zoo maar niet toevallig boven, want je bènt bij den kaerel *thuis*, ook al kom je dan met 'n uitgestreken krantengezicht, 'n gepakten-en-gezakten fotograaf om 'm eens onder 't mes te nemen voor je tienduizenden lezers, die toch immer belang stellen in dezen *ernstigen clown!* 't Klinkt paradoxaal: ernstige clown, maar als 'n Borel in het Vaderland schreef over Grock): Ja, een zeer goede clown en 'n bijzonder sympathieke, maar volstrekt niet grooter — en ik geloof zelfs: in vele opzichten niet even groot als de in het Buitenland veel minder beroemde Buziau."

Als een onzer grootste letterkundigen, Johan de Meester Sr., jaren geleden hem reeds stelde boven de Fratellini's — als alsnogzooveel hem stelt boven, althans zeker gelijk met zijn *wereldberoemde* collega's, — ja, dan kan men gevoeglijk spreken van een *ernstigen clown!* Want de humor zóó hoog weten op te voeren; de clownerie zóó hoog te *brengen* als Buziau dat doet, dat vergt wel alle krachten van een groot.... *kunstenaar!* Nou ben ik er: Kunstenaar!

De geniale acteur, die avond aan avond aan de touwtjes trekt *voor en achter het voetlicht!*

Voor en achter!

Vóór, waar ie avond aan avond 'n zaal van meer dan duizend menschen drie uren aan één stuk vasthoudt met z'n onvergelijkelijken humor, — achter, waar je de geheele revue schraagt op z'n krachtige talenten.

Vóór, — waar ie den generaal, den minister, den man van wetenschap in hun fauteuil d'orchestre, maar ook den bananenkoopman op het schellinkje en alles wat daar tusschen ligt, — (beseft-ge-zulks-lezers!) uren aan 'n stuk gevangen houdt in de machtige greep van zijn karikaturale prestatievermogen, waarin de ironie, de spot, het clownesque, ja soms 'n vleug van tragedie — terug te vinden is.

Achter, waar — behoef ik wel te zeggen — de prachtigste décors, de uitnemendste dansers, de oogverblindendste costumes, ja — de *schoonste vrouekes*, kortom de revue, zonder Buaziau een mooi lichaam zijn zou zonder ziel!

Maar och, wat doe ik.

Bij Buziau *thuis*, luidde m'n belovende kop en ik *zie* m'n lezeresjes d'r lipkes als bedenkelijk krullen, want als je nou ergens op visite bent geweest en je weet noggeeneens te vertellen hoe 't er uitzag, of 't er gezellig was, hoe de gastvrouw deed en 't kind en of ze 'r knusjes zitten te wonen.... is 't niet zoo — wat ben je 'r dan eigenlijk wezen doen? O, ik voel de vraag verwijtend aankomen, — heusch — (ik heb van die buiën, dat 'k denk, de Vrouw te kennen om na 'n oogenblik.... enfin, u begrijpt dat zoowel hè!), maar stel u gerust. Doch als je pas van Buziau afkomt, dan wemelen de dingen van 't *vak* zoo voor je geest, dan ben je zóó vervuld van alles wat met Kunst, Tooneel en Letteren te maken heeft, dat je vergeet het gezellig home, de goeie sigaar, het heerlijke kopje thee der lieftallige gastvrouw, den nieuwsgierigen boy, Buziau's „jongen", kortom alle weldaden en de heele prettige sfeer, die je ondervond gedurende enkele uren in 'n gezellig, huiselijk en warm milieu, waar het goed was te zijn.

Wat was 't koud, venijnig koud op dien Zaterdagmiddag in dat Rijswijk! De felle Noordooster sneed je door je winterjas. Op hoeken van straten verstijfde je gezicht tot blauwwordens toe en

Het lederen kostuum! Hm! — zal 't wel „doen" denkt ie. En of 't het doet.

traanden je oogen. Alleen daar al om waren we blij, toen we nummer 55 te pakken hadden op den Geestbrugweg, een van die vriendelijke heerenhuisjes met microscopische tuintjes voor de deur, die niet meer willenzijn dan 'n steuntje voor de gezellige erkers. En daar stond ie al. Man van plicht en stiptheid, had ie zuiver en weloverwogen den Zaterdagmiddag uitgepikt om eens rustig te „boomen" en als 'n accuraat gastheer wachtte-n-ie ons op en.... hoorde ik plotseling z'n bekende, wat heesche stem, „Kom binnen, kom binnen, 't is koud hè!" Buziau deed zelf even open; 't was te koud om iemand lang aan de deur te laten staan.

En laat ik nou heel eerlijk zijn: we moesten even aan elkaar *wennen*. 't Ging niet, als in de meeste *geschreven* interviews zóó, dat we alles zoo maar direct snapten van elkaar; dat de „hartelijke gulle lach" — in interviews wordt bijzonder hartelijk en gul gelachen, zie je — zoo maar direct opdaverde! O neen! Buziau, gewend (en verwend tevens) door krantenlui, begon met 'n collectie fraaie foto's uit te spreiden, 'n sigaret te presenteeren en te zeggen: „Vraagt u maar, wat wilt u weten." Zakelijk, correct, stipt en op den man af. Maar dat moest ik niet hebben. Dat leek me wat al te gemakkelijk en .... droog voor m'n lezers.

Maar psycholoog, menschenkenner, als ook deze artist weer is — hij had spoedig „geschoten" waar ik heen wilde en toen, toen pas was het ijs gebroken, maar dan ook goed; volkomen!

Verwonderlijk zoo juist en zoo goed Buziau zich onmiddellijk aanpast, ziet, de situaties doorgrondt en dus *meegeeft*. De snelle geest van den geroutineerden tooneelmensch, die z'n publiek geheel z'n leven bestudeerd, geanalyseerd en ontleed heeft en dus weet wat het hebben moet. Want achter me zag ie zitten den honderdduizendkoppigen Moloch, het publiek, dat den artist *maakt en breekt*.

Begreep wat *ik* voor *mijn* publiek (dat ook het *zijne* is) bij *hem* zocht en het was toen wel toevallig, dat ie z'n kop thee even wegzette, de cigaret neerwierp en opsprong, vlak vóór me kwam staan en elk woord „onderstrepend" met zijn heesche intonatie: „Da's m'n baas; het publiek! En u moogt het gerust weten, ik *zoek* naar wat het publiek wil en tracht dat te geven, hoe moeilijk het ook is. Want steeds wil het weer meer, en steeds moet je jezelf weer overtreffen. Onzin is het, om met ijdel gebaar, zooals sommigen dat probeeren, het publiek gering te schatten! Onzin, stom! Laten we niet ijdel zijn. Het publiek, het maakt en breekt den grootsten kunstenaar. En als m'n Directeur ook weleens vraagt: „Wat denk je Buus, zou dat scènetje het 'm doen," dan is m'n stereotiepe antwoord — ik ben er zoo'n beetje berucht om: „'t Is met de pet gooien, baas! We zullen zien, wat het publiek er van zegt."

„Er wordt dan zeker na de première nog veel veranderd, meneer Buziau?"

„Avond aan avond voel ik: dit moet er uit, dat moet bekort, dat moet uitgewerkt worden en na veertien dagen is er soms tijdens de opvoeringen zóóveel veranderd, dat je zelf je oorspronkelijken opzet niet meer herkent! Gerust, ze mogen het weten, — ik geef het publiek zooveel mogelijk z'n zin. In alles! — Mits.... het maar décent blijft. Nooit zal ik kans geven, dat m'n jongen zich later ook maar even voor z'n Vader zal hoeven te schamen om de schunnigheden, die hij zou hebben verkocht voor goed geld. Nooit! — En" — en nu trekt-ie z'n geweldigen clownsmond tot een viezen grijns — „en 't is zoo goedkoop, zulke schunnige humor, hè! 't Is zoo vervloekt gemakkelijk!"

Dien knul heb ik méér gezien!

Toen ging ie weer zitten en had meteen in z'n hoofd hoe we 'n lollig interviewtje konden maken in z'n kamer met vrouw en kind. Dit gordijntje omlaag, — zóó — dit wat half, en dan gaan we zus en zoo zitten. „Toe, vrouw, jij ook, wees niet flauw Lina, als je 'r niet mooi opstaat, komt het niet in de krant, hè meneer Gr.? Zoo, en doe dien bloempot weg; juist!"

En de fotograaf had niet anders te doen dan te zeggen: „Dank u, 't is gebeurd."

Och, we hebben nog zooveel geboomd. Over Grock, over Nap de la Mar (door Buziau zoo bijzonder hoog gewaardeerd om z'n kunnen), Louis Davids (met z'n liedje om *op te eten*, zooals Buziau dat uitdrukt), over de Fratellini's, over de Parijsche revue's, over z'n buitenlandsche carrière nog en over nog zooveel! Maar zooals de uren bij hem omvlogen, zoo vlieg ik hier door m'n plaatsruimte heen.

In 't knutselkamertje bij Buziau thuis. Hier is ie bezig aan 'n atribuut voor de revue Turf in je Ransel. De — nu reeds bekende — kofferklapstoel.

Volgend jaar is ie 35 jaar *in 't vak*. Ja lezers, die slanke jongeling, die daar 's avonds de gekste capriolen maakt op de bühne, heeft den leeftijd al om grootvader te kunnen zijn.

Ruim vijf kruisjes heeft ie al op z'n beweeglijken rug zitten.

„Viert u het!"

„Neen. Da's géén karwei. 'k Heb dat van m'n dertig-jarig jubileum nog niet vergeten. Er waren toen dagen, dat ik net 'n dokter was. Elk half uur 'n anderen patiënt-journalist.

Eéns kwam er een, die vroeg naar aanleiding van m'n 30-jarig jubileum: hoe lang ik nou in 't vak was! — En toen: „En betaalt het nogal goed? Wat verdient u nou wel?" Waarop ik hem geantwoord heb lacht Buziau: „U is zeker al lang in de journalistiek, meneer?" — „Jaaa!" — „Zoozoo, hoe lang al?" — „Al twee jaren!" — „Hoe is 't moooogelijk?" — De „journalist" glunderde.

„Tja, 'n heelen tijd, meneer Buziau!"

„En wordt het nogal goed betaald?"

„Jaa, jaaa, maar 't kon toch beter!"

„Och! En wat verdient u nou zoo?"

Dit ervarinkje *speelt* Buziau even voor en de fotograaf, die al aan 't inpakken was, valt van 't lachen zelf bijna voorover in z'n koffer.

Dan trekt Buziau z'n stomste clownsgezicht om dien „journalist" te imiteeren en zegt hem na:

„Hihihi, o ja, nou begrijp ik u, hihi!"

Toen begreep ie 't, zegt Buziau, maar toen heb ik 'm meteen in 't tuintje gezet; ik was werkelijk boos!"

Wat 'n wonder.

„Turf in je Ransel" heet de nieuwe revue. Als dit artikel verschijnt, loopt ze reeds enkele dagen in Rotterdam.

En ik weet nu al: *met overdonderend succes!* Want wat ik ervan gehoord heb....

21 December 1929.

A. A. L. GRAUMANS

De binnenhavens van Dordrecht behooren tot de oudste gedeelten der stad en reeds eerder hebben wij wel de gelegenheid te baat genomen om op de schoonheid van zulke ingebouwde waterwegen te wijzen. Deze bijzonder geslaagde

Dordrecht: de Voo

de Voorstraatshaven

opname is echter waard eens op deze eereplaats te prijken. Zoo'n oud havengedeelte is een frappante tegenstelling tot de moderne havenwerken, die in Dordrecht ondernomen worden om de aloude koopstad weer haar vroegeren handel terug te bezorgen.

DE TRAGEDIE VAN HET WITTE HUIS

DOOR
WILLY VAN MOOK

De zomer was gekomen en voor Frans Tielaarts brak eindelijk de blije periode der vacantie aan. Hij ontvluchtte de woelige drukte der groote stad om voor eenige weken de weldoende rust te gaan genieten van het vredige leven zijner geboorteplaats. Hij zag er zijn ouders, zijn vrienden en kennissen weer; en hij zag er de dingen, die hem dierbaar waren: de Kempische hei met de geheimzinnigheid harer mastbosschen, de poovere glorie der bremstruiken, de schamele weelde van het Kempenland, dat vol schoonheid van teeren eenvoud is. Elken dag genoot hij er van een verre wandeling in de omstreken; hij kende er de ligging van iedere baan, tot diep in de heide, waar de zandwegen verscholen liggen onder bramen en struweelen.

Maar op een avond, toen de zon in 't Westen daalde, en hij, moe gedoold, huiswaarts wilde keeren, ontdekte hij, aan den zoom van den boschrand, een verloren hoekje. Aan het einde van een sparrenlaan, uit een groene omgeving van wuivende abeelen, dook een witte huizinge op. De oude populieren stonden er in een cirkel omheen en tusschen de hooge stammen bogen zich knoestige wilgen, wier spichtige takken zich baadden in een kleine gracht. Over het water, waarin de ondergaande zon een rossen weerglans wierp, schoven majestueuze zwanen, statig en trots; de groote waterdroppels, die tusschen het smetloos wit hunner veerenpracht te parelen hingen, verpinkten onder de late stralen van den zonnebrand tot barstende lichtkarbonkels.

Het onbekende huis was voor Frans een wondere verschijning, de stille pracht der vreedzame omgeving imponeerde hem, de geheimnisvolle rust trok hem aan. Half verscholen achter een der over-het-water-hellende knotwilgen bespiedde hij de villa, die hem een doodenhuis toeleek, waarvan de ramen behangen waren met lijkgewaden van zware kanten gordijnen.

Het rijke kantwerk riep bij hem herinneringen op aan de streek, waar hij zijn brood verdiende..: teere vrouwenhanden, die het fijne dradenrag ontwarden en tot een kunstgewrocht schiepen van witte bloemenweelde, Brusselsche kant.... Daar voor hem, achter de groene vensterruiten, op de gele gordijnvelden, bloeide die weelde open; tusschen een uitheemsche bloemenpracht van cactussen, melatti's, camelia's, mimosa's en breed uitslaande sanga- en lotusbloemen, wrongen inheemsche tulpen, chrysanten, rhododendrons, seringen en hyacinten.

De stervende zonnestralen, die de ruiten in een wilden gloed dompelden van paars, rood, geel en violet, kleurden de gordijnen met een vreemden glans en riepen de kantfiguren ten leven. Hunne pracht scheen zich te vereenen met de goudbloemen, de roode rozen, de wilde papavers en de witte leliën, die de perken vóór de villa sierden met tinten van parelmoer en goud.

Het was, als stond Frans voor een onmetelijk schilderdoek, waarop een meesterhand machtige figuren schiep in vreemde kleurschakeeringen, statig geboomte, spiegelend water, dartel zonnespel, bloemenweelde en een achtergrond van witte muren, het sombere huis dat stil was als een doodentombe...

Wijl hij het huis verlaten waande, ging Frans over het steenen bruggetje om van nabij de bloemen gade te kunnen slaan, die onder het vallend avondduister hun kelken sloten. En terwijl hij daar zoo te mijmeren stond, zag hij plotseling een vreemde verschijning. Aan een der ramen van het witte huis werden de gordijnen weggeschoven en vertoonde zich de gestalte van een jong meisje. Haar oogen waren zonder eenige uitdrukking, het was, alsof een tranenvloed er in verstorven was en nu een raadselachtig licht uitschitterde met kouden glans, als de flonkering van saffieren. Haar lippen, saamgetrokken tot een vreesachtigen glimlach, vormden een bloedroode streep in het wit van haar bleek gelaat, dat scherp afstak bij het diepe zwart van haar golvende haren. Zooals zij daar stond, geheel in 't zwart gekleed, achter het raam in de vensternis, waarin de weerkaatsing der kwijnende zon haar omgaf met een aureool van goud, scheen zij een beeld uit marmer gehouwen, omhangen met een rouwgewaad.

Een oogenblik stond Frans als aan den grond genageld; doch spoedig herstelde hij zich, ontblootte het hoofd tot een eerbiedigen groet en ging beschaamd heen.

Maar het geheim van het witte huis bleef hem bij. Frans voelde zich aangetrokken tot het jonge meisje, dat hem zoo wonderlijk verschenen was en onwillekeurig stelde hij zich de vraag, wat daarvan de reden mocht zijn. Liefde was hem tot nog toe vreemd geweest, hij had er nooit aan geloofd: „een weekhartig gevoel," spotte hij, goede materie voor poëzie, voedende kracht voor inspiratie".. maar toch moest hij er rekening mee houden. Liefde! Hij zag haar verheerlijkt in de meesterwerken van schrijvers, dichters en componisten, vereeuwigd door de penseelen van beroemde schilders, en tot onvergankelijkheid gebeiteld in de marmeren kunstgewrochten van vermaarde beeldhouwers. En peinzend over deze dingen, ging zijn twijfel omtrent het bestaan der geestelijke kracht, die Frans schamperend „liefde" noemde, te zieltogen in de vreemde gewaarwording, die bij het witte huis over hem gekomen was....

Thuis gekomen sprak hij met niemand over zijn wedervaren. Wakend droomde hij van de mysterieuze villa. In zijn verbeelding schiep hij het oude gebouw tot het huis zijner idealen, dat zich hooger scheen op te heffen in de donkere lucht, boven de heide, boven de stilte van den vredigen Kempengrond. En hij zag haar, de wondere verschijning, met het bleek gelaat en de saffieren-oogen, vanuit de vensternis harer doodentombe te voorschijn komen, en door het land der stilte gaan, door het land der slapende tuinen, waar de bloe-

Gloria Swanson

de overbekende Amerikaansche filmster, kwam op het aardige denkbeeld om de school waar zij de allereerste beginselen van lezen, schrijven enz. zich eigen maakte, met een bezoek te vereeren. Hier ziet men haar voor de plaats, welke ze bezette, toen ze klein meisje was, met een boek in de hand, haar eerste lessen repeteerende, natuurlijk tot groote verbazing van de kleuters die thans in haar klasse het onderricht ontvangen.

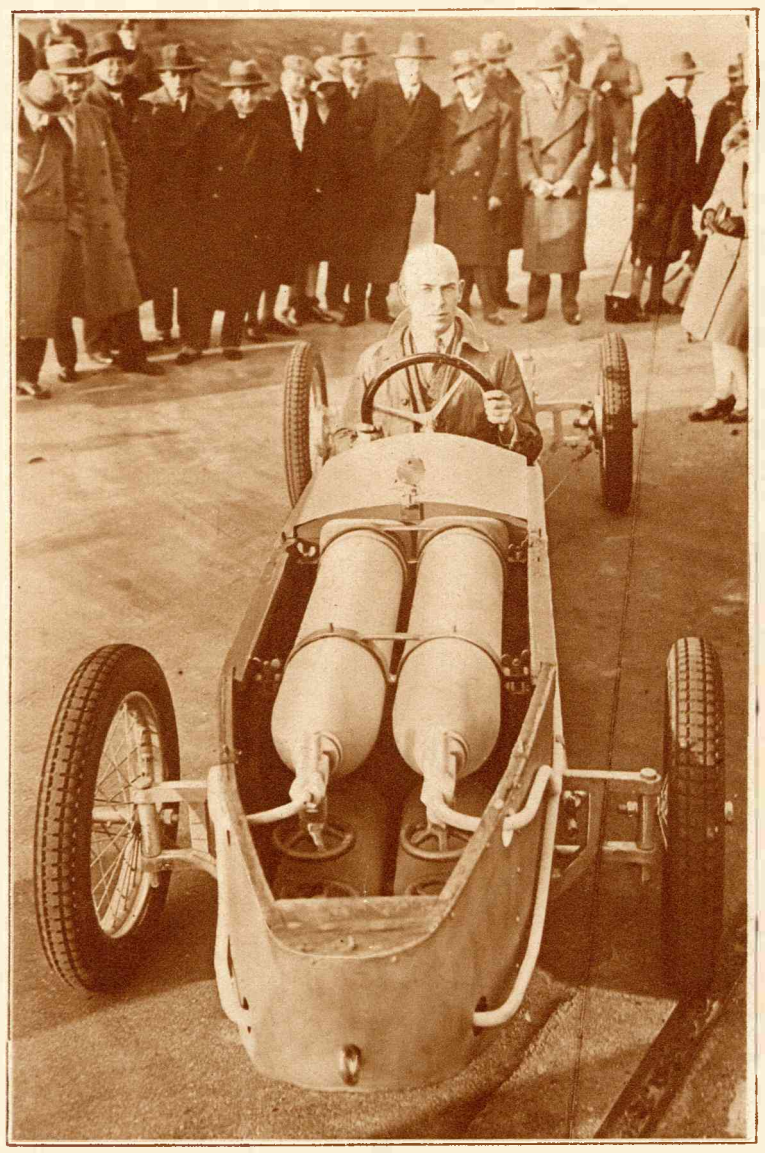

Nieuwe proeven met een rakettenwagen.

Max Valier, de bekende Duitsche uitvinder, heeft dezer dagen een uitstekend geslaagden proeftocht gehouden op de Berlijnsche Avus met zijn nieuw geconstrueerden Raketten-auto, waarbij hij geen gebruik maakte van kruit als aandrijvingskracht, maar van koolzuur. De Duitsche geleerde vóór zijn start gekiekt.

men haar kusten en de kruinen der hooge abeelen haar neigend groetten. Zij ging langs de kleine gracht, waarin hare gestalte weerspiegelde en het scheen Frans een oogenblik toe, dat ze wankelde. Beschermend strekte hij zijn hand uit om haar te grijpen, maar de gestalte was weg, het visioen vervaagde....

's Anderendaags, bij 't vallen van den avond, ging Frans denzelfden weg van den vorigen dag. Naar gelang hij het witte huis naderde, vertraagde hij zijn schreden. Het was, alsof hij het onbewogen bestaan van zijn verleden achter zich liet om een schooner deel van zijn leven tegemoet te gaan, een leven nochtans waarin hem de geheimen geopenbaard zouden worden van het lijden.

Een vreemd gevoel, waaraan hij tevergeefs trachtte te weerstaan, stuwde hem willoos naar de plaats, waar hij 's avonds te voren zijn gemoedsrust verloren had. Geheel bezig met zijn gedachten en zonder aandacht te schenken aan de rijke natuurschoonheid der omgeving, slenterde Frans door de sparrenlaan, tot bij het steenen bruggetje. De holle klank zijner voetstappen, die daverend op het bruggewelf beukten, riep hem tot de werkelijkheid. En zonder dat hij zich rekenschap kon geven, hoe hij er gekomen was, stond

Een uitzonderlijke Operatie.

Hier beelden we de 6-jarige Gladys Gest af, een negermeisje uit Newark bij New York, hetwelk kortgeleden een operatie heeft ondergaan aan de long, waarin een naald terecht gekomen was die zij 5 maanden daarvoor had ingeslikt. Al dezen tijd had zij er geen nadeel van ondervonden, totdat zich eensklaps hevige pijnen voordeden hetgeen voormelde operatie ten gevolge had.

hij bij het rozenperk en tegenover hem, op een bank voor het witte huis.... zat het vreemde meisje. Een oogenblik hing er een ontroerende stilte tusschen hen, waar, in zijn blikken verlangend op haar gericht bleven, als wilde hij haar beeld voor altijd in zich opnemen. Dan zocht hij naar woorden om een banale verontschuldiging te uiten.

„Pardon, juffrouw," zei hij met onvaste stem, „ik kon niet aan de bekoring weerstaan om uw bloemen nog eens te komen bezichtigen."

Het meisje antwoordde niet, zij bleef roerloos zitten en scheen geen notitie van hem te nemen. Vreezend een onbeleefdheid te hebben begaan, kwam Frans naderbij en herhaalde verlegen zijn verontschuldiging. Het wondere meisje bleef volharden in haar zwijgen, het was, alsof zij hem niet zag, alsof de klank van zijn stem niet tot haar doordrong. Maar in de staalblauwe saffieren harer oogen schenen flonkerende edelsteenen los te laten, tranen die over haar bleeke wangen een weg vonden naar het rozenperk aan haar voeten. Een wijle stond Frans besluiteloos, onmachtig tegenover het mysterie van haar pijnlijk zwijgen.

In de drukkende stilte, die uithing, klonken voetstappen van achter het huis. Een tuinman kruide een bloemenvracht het kiezelpad op. Hij begaf zich naar het rozenperk en zonder iets te zeggen, begon hij bloemen te snijden, karmijnroode en purperen rozen, met open wijd-ontbloeide harten. Hij schikte ze tot 'n bouquet, dat hij het meisje voorzichtig, met zacht geweld, in de hand duwde. Frans, bevreesd een geheim te schenden, wilde zich verwijderen, maar de tuinman hield hem staande.

„Hoe durft u hier te komen, mijnheer," zei de oude man verwonderd, „niemand in het dorp zou het u nadoen.!"

„Ik houd van bloemen," antwoordde Frans, die geen andere uitvlucht wist.

„Menschen, die van bloemen houden, zijn goede menschen," hernam de tuinman als in zichzelf, „als de juffrouw u kon zien en hooren, zou zij uw bezoek zeker waardeeren; de menschen in het dorp schuwen haar, hier komt nooit iemand.... en de juffrouw kan het toch niet helpen dat zij zoo is."

„Hoe, is...." drong Frans vragend aan.

„Ze is gebrekkig meneer, doofstom en blind, zij leeft hier afgezonderd in dit stille huis met haar oude tante, het eenige familielid, dat ze nog op de wereld bezit en die voor haar als een zorgzame moeder is. En de juffrouw is nog zoo jong meneer, pas twintig jaar, zij heeft geen andere afleiding dan haar bloemen, zij kent ze aan hun geuren; zie — en de tuinman wees op de oogen van het ongelukkige wezen — zij vermoedt, dat hier een vreemde is, het is beter dat u gaat meneer, men zou zeggen, dat uwe tegenwoordigheid haar lijden doet...."

Frans ging heen en de smart der doorleefde droefenis van 't geziene leed vergezelde hem. Met groote innerlijke ontroering en medelijden omhelsden zijn blikken een laatste maal de zwarte gestalte op de bank bij het rozenperk. Het ideaal, dat een oogenblik in een visioen van werkelijkheid voor hem verschenen was, wischte zich langzaam uit zijn gedachte. Zijn liefste herinnering liet hij bij de bloemen, de groote wijd-ontbloeide rozen met bloedende harten, waarin tranen gevallen waren van smart, schrijnend levensleed, dat nog vergroot werd door het eeuwig zwijgen, waarin verstikken moest de wreede tragedie van de levende doode in het stille witte huis....

Verzend per luchtpost!

Om dezen leus allerwege ingang te doen vinden heeft men in Amerika reusachtige brievenbussen langs den weg geplaatst, welke de verdienste hebben niet onopgemerkt voorbij gegaan te worden, daar hun uiterlijk nogal met de gewone soort verschilt. Onze foto werd vervaardigd toen een jonge dame „even" 'n brief postte.

Gevaarlijke haarbewerking!

Inn den Indiaansche staat Phönix (Arizona) plegen de schooljongens met een scherp mes hun haar af te snijden, hetgeen hun buitengewoon handig afgaat, omdat zij dit als een traditie van hun vader geleerd hebben. Over 't geheel 'n aardig tafereeltje!

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Elze er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt, over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Else in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Else gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuchje van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zóózeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Else uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die, van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Else zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen, doet. 's Avonds wordt den ouden Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politieman gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie. Daar laat hij zich door dezen de heele moordgeschiedenis vertellen, ook dat een opengebroken ijzeren kistje in de kamer gevonden was, waarop Krauze zei te weten, dat daarin o.a. een medaljon met het portret van zijn overleden vrouw en een zeer oud cylinderhorloge geweest waren, waarvan hij een beschrijving gaf. Bij haar nieuwe meesteres hoort Else een bezoeker, een zekeren Hubner, Deloria dreigend toespreken, zonder dat zij evenwel begreep waarover het ging. Tot haar groote verbazing werd zij echter vijf minuten later aan Hubner voorgesteld als „mijn besten vriend". Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het gekocht had van een man, die zich gelegimiteerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu pas betaald kon hebben. Wie had dan de belastingschuld van den doode betaald en waarom? Den volgenden dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer; zij kon echter geen opheldering geven omtrent de opgespoorde kwitantie, na lange jaren had zij haar broer eerst kort voor diens dood weer teruggezien. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Else onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de standvastigheid hunner liefde verzekeren, doch, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Else haar belofte aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorloopig nog geheim te houden. Van Else begaf Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschieter, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveerd is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advokaat te kiezen,en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen. In den verderen loop van dit gesprek vertelt zijn vader hem, dat de politie den moordenaar op het spoor is en wel binnenkort zal arresteeren en ook, dat zijn tante hem 30.000 M. heeft vermaakt en de rest aan liefdadige instellingen. Krauze wil het testament bestrijden, maar Rudolf weigert daaraan mee te doen en wil ook de 30.000 M. niet aannemen. Kort daarop wordt tusschen Deloria en Hubner een geheimzinnig gesprek gevoerd over een zekeren Malinowski, dien Hubner zegt te zullen gaan bezoeken. Een rechercheur volgt hem naar Insterburg, waar blijkt, dat die Malinowski een wegens valschheid in geschrifte veroordeelde is, die indertijd uit de gevangenis ontvluchtte en zich daarna, omdat na zijn vlucht zijn groote vermogen in beslag genomen werd, weer had aangemeld, om dat vermogen te redden. Onder leugenachtige voorwendsels weet Deloria van Else toestemming te verkrijgen, om geld, dat zij van Malinowski te vorderen heeft, aan haar, Else's, adres te laten toezenden, in plaats van aan zichzelf. Aan de bank, waar het geld in ontvangst genomen moet worden, treffen zij den ouden Krauze, die, verbaasd te hooren dat Else zulke belangrijke bedragen ontvangt, zijn zoon opwacht en hem vertelt, dat hij niet langer tegen een huwelijk tusschen hem en Else is. Bij die gelegenheid vraagt Rudolf hem ook, hem zijn moederlijk erfdeel te willen uitbetalen, wat hem zeer ongelegen komt, terwijl het onderhoud bij Krauze tevens het vermoeden wekt, dat zijn zoon meer weet, dan hij wil zeggen. Op het politiebureau blijkt, dat Krauze vroeger met Malinowski zaken heeft gedaan en naar aanleiding daarvan verzoekt de hoofdcommissaris hem, M. in de gevangenis op te zoeken en te trachten er achter te komen, welke relaties er tusschen hem,en Deloria bestaan. Tot zijn verbazing ontdekt hij zoodoende, dat de gevangene Malinowski niet is, maar een ander, over wien hij macht schijnt te hebben en dien hij dwingt hem te zeggen, met welk doel hij zich hier als Malinowski heeft laten opsluiten. Onmiddellijk na zijn terugkomst in Breslau bezoekt Krauze Deloria, die hij een uur later in zeer opgewonden toestand verlaat, om rechtstreeks naar de hoofdcommissaris te gaan, wien hij een verhaal op den mouw speldt, dat bedoeld is, om alle verdenking van „Malinowski" en Deloria af te wenden en Hubner zwart te maken. Thuis gekomen, schrijft Krauze een brief aan den advocaat van den gewaanden Malinowki, waarin hij aandringt op betaling van 75,000 M., die M. hem als zijn vroegeren compagnon zou schuldig zijn.

No. 14

Bedachtzaam las de graanhandelaar den gereed zijnden brief nog eens over en zijn hoofdknikken bewees, dat hij met den vorm tevreden was. Met de nauwgezetheid van een correcten zakenman nam hij de gebruikelijke copie en schreef toen met flinke, mooie letters het adres: „Den Weledgestr. Heer Mr. Herms — Konings-bergen in Pruisen."

Zijn tred en zijn houding waren, toen hij later den brief zelf naar de post bracht, vlugger en veerkrachtiger dan sedert langen tijd. Hij moest inderdaad van een vast vertrouwen vervuld zijn, dat de gevangene te Insterburg zonder tegenstreven aan zijn wenschen zou voldoen.

XVIII

Het was geen aangename verrassing voor Elze, toen mevrouw Deloria haar daags na het bezoek van graanhandelaar meedeelde, dat zij met haar naar de Bank moest gaan, om een gedeelte van het onlangs voor haar gestorte geld in ontvangst te nemen.

„Nu het eenmaal op jouw naam gedeponeerd is, kan ik je dien last niet besparen lieveling," zei ze, „en wij zullen vandaag ook zeer zeker geen moeite daarmee hebben."

Dit vermoeden werd inderdaad bewaarheid. De diensdoende ambtenaar verklaarde beleefd, dat Elze slechts een kwitantieformulier behoefde in te vullen, om de gewenschte vijftienduizend mark in ontvangst te nemen. Terwijl zij naar een van de lessenaars ging, om aan dit verzoek te voldoen, verwijderde mevrouw Deloria zich even om, zooals ze zei, op een andere plaats inlichtingen over het inwisselen van buitenlandsch geld te gaan vragen. Zij was nog maar pas even weg, toen Elze met een blijden schrik door een bekende stem halfluid haar naam hoorde noemen. Zij hief haar hoofd op en er kwam een blos van geluk op haar gezicht, toen zij het blij verbaasde gezicht van Rudolf zag.

„Hoe, liefste, jij hier?" vroeg hij zacht, om niet de aandacht te trekken van de vele personen, die in het voorste vertrek in en uit liepen, en hij voegde er aan toe: „Ben je dan opeens een kapitaliste geworden, dat je over zulke bedragen kunt beschikken?"

„Ach, het is immers volstrekt geen geld van mij," zei ze verlegen. „Men heeft het slechts hier op mijn naam gedeponeerd, omdat — maar neem mij niet kwalijk — ik heb plechtig moeten beloven, niet daarover te spreken."

„Dan zal ik geen aanleiding voor je zijn, om die belofte te verbreken. Maar ik prijs dankbaar het toeval, dat ook jou juist nu hier bracht."

„Eigenlijk geen toeval, lieveling, want ik ben genoodzaakt, bijna den heelen dag hier door te brengen. Ben je soms boos, omdat ik tot nu toe niets van mij heb laten hooren?"

Zij schudde zeer beslist haar hoofd. „Neen! Hoe zou ik daarom boos kunnen zijn, nadat je mij daarop had voorbereid! Maar dat ik intusschen vurig naar je verlangd heb, dat was toch geen misdaad — niet waar?"

Hoe graag had hij haar inplaats van eenig antwoord in zijn armen genomen. Maar

Nieuwjaarsmorgen 1930!

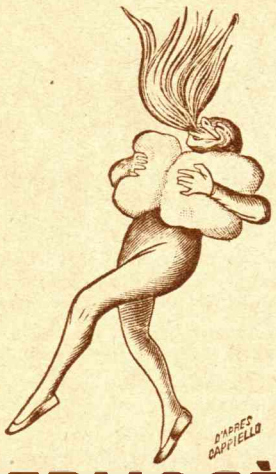

THERMOGÈNE

wekt warmte op en bestrijdt daardoor met groot succes

Verkoudheid - Rheumatiek
Griep - Steken in de Zij
Jicht - Stijve Nek

Een zuiver middel dat men kan aanwenden zonder zijn levenswijze te veranderen. Men behoeft slechts de watten op de huid te leggen.

In cartons van f 0.75 en f 0.45 bij alle Apothekers en Drogisten.

JUNICOSAN

Fabrik Marke LIL

EEN PROBAAT HUISMIDDEL

speciaal door Doctoren aanbevolen tegen aandoeningen der Luchtwegen en Ademhalingsorganen, vooral chronische, zooals o. a.

Hoesten, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinkhoest, enz. enz.

Junicosan is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor Reconvalescenten na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Junicosan is vooral voor kinderen, lijdende zoowel aan acute als aan chronische ziekten der luchtwegen of ademhalingsorganen, een probaat, graag ingenomen geneesmiddel, waarmede in vele Longlijders-gestichten enz., volgens den bekenden Specialist op dit gebied, Dr. Kurt Klare en talrijke andere deskundige Autoriteiten, steeds de gunstigste resultaten worden verkregen. Zij allen verklaren, dat na toepassing van *Junicosan* het hoesten en opgeven, de koorts en het nachtzweet spoedig verminderen en ten slotte geheel ophouden.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon

L. Lichtenheldt Pharm.-Chem. Fabriek, opgr. 1745 Meuselbach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

BAYER

Istizin-Tabletten

Het werkzame laxeermiddel

Bijzonder aangenaam voor gevoelige personen en kinderen. Volkomen onschadelijk.

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

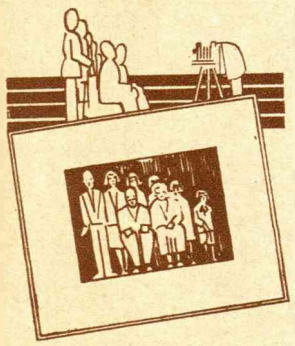

12½ 25 50
JAREN GETROUWD

De feestdag is spoedig voorbij maar de herinnering blijft..... mits U Bleuzé voor een mooie foto laat zorgen. Bleuzé-foto's zijn schitterend afgewerkt en niet duur.

BLEUZÉ
JONKERFRANSSTR. 64
COOLSINGEL No. 21

ROTTERDAMSCHE BEGRAFENIS-ONDERNEMING
W. H. J. VAN DEN TOORN
Opgericht 1867
Telefoon 52578
Boezemsingel 164

Begrafenissen
Crematie
Transporten

WINTERKLEEDING

Vossen
Marters, enz.
f 1.- per week

Goederenhandel
„HET ZUIDEN"
Beyerlandschelaan 116-118
Rotterdam - Telefoon 50225

Kunsttanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen
STOUT, Alwinastraat 23 (Heijplaat)
SCHOP, Voorstraat B 35 Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
RIETHOF, Dorpstr. 39, Rhoon
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Sluitenschestraat 56 Schiedam

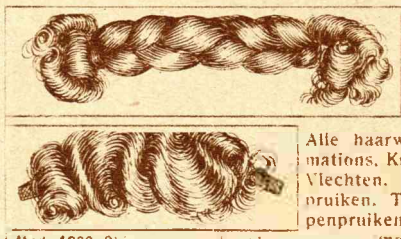

Haarconfection „WELLA"
's-Gravendijkwal 81

Alle haarwerken als Transformations, Kuifstukken, Vullingen, Vlechten, Oorlokken, Bustenpruiken, Tooneelpruiken, Poppenpruiken zijn in elke kleur en model voorradig.

Mode 1929. Chignons voor kort haar. Kan ook gemaakt worden van afgesneden haar

Gesprongen Handen
Winterhanden
Wintervoeten
Ruwe Huid

Dozen 30-60-90 ct Tube 80 ct
Bij Apoth. en Drogisten

M. E. Veede
ACCOUNTANT
's-GRAVENDIJKWAL 165
ROTTERDAM TEL. 30840
Adviesbureau voor belastingzaken

KUNSTGEBITTEN

f 50.— of f 70.—

Absoluut pijnlooze behandeling

Betaling desgewenscht in termijnen vanaf f 1.— per week, zonder vooruitbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Geopend van 11-3 en 6-8 uur
Telefoon 51943
1 minuut van het Station D. P.

Voor **Delft**: Markt 79
Voor **Schiedam**: L. v. d. Schee, Simon Stevinstraat 7 A
Voor **Pernis**: J. Biesheuvel, Julianastraat [illegible]
Voor **Charlois**: Boerg. Vliet 7 [illegible]
Voor **Tuindorp Vreewijk**: A. G. Versteeg, Boogies 18
Voor **Overschie**: J. D. B. Kortryk, Dorpstraat 84

VRAAGT UWEN WINKELIER HET MERK „PRIMA"
INDIEN NIET VOORRADIG, SCHRIJFT ONS OM INLICHTINGEN.
ANTON HUNINK — DEVENTER
HOFLEVERANCIER

Duistjes

In het gelaat verdwijnen spoedig door deze des avonds met wat PUROL in te wrijven en door zich des morgens te wasschen met warm water en gewone zeep of beter nog met Purolzeep. 't Voldoet iedereen.

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose", over de gunstige resultaten, verkregen met **granuline.** Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvrage, in gesloten enveloppe, **gratis** toegezonden door de Pharm. Ond. **Dr. J. H. VAN GRAFHORST,** Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Waarom zou ik buitenlandsche tandpasta gebruiken?
NIVA
is zeker zoo goed en voordeeliger

25 en 75 ct per tube

DR. H. MANNING'S
Pharm. Chem. Fabriek
DEN HAAG

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Anusol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In ronde doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Generaal Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36 - Amsterdam - Telef. 26496

„La Paz"

'n Tractatie voor jong en oud!

VROUWENLEVEN

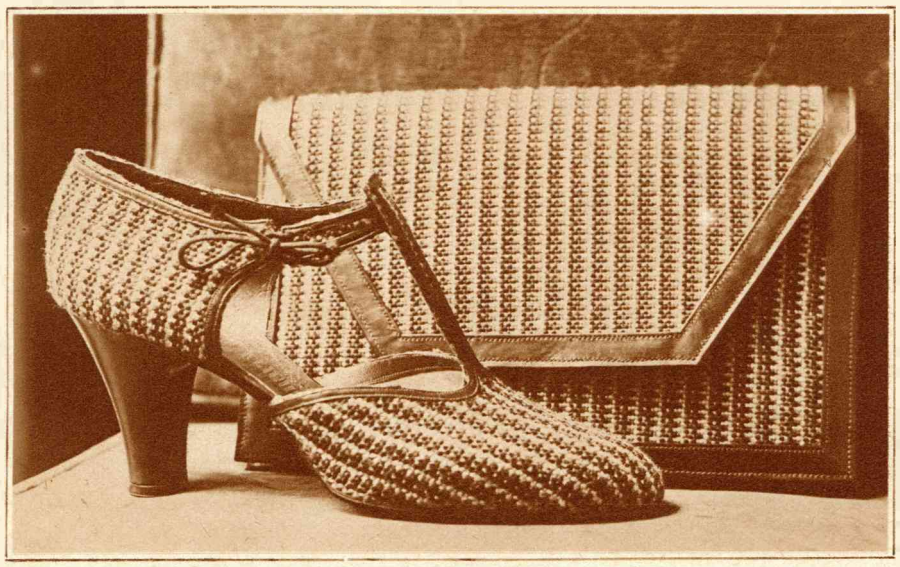

Tasch en schoentje van bruin met beige weefsel, bestemd om te worden gedragen bij een tweed mantel van hetzelfde weefsel.

Puntjes op de i

SLORDIGHEID

Er is slordigheid op allerlei gebied, al zijn we ons daar misschien weinig van bewust.

Als we keurig netjes zijn op onzen inboedel, op onze kleeren en die der onzen, dan zouden we zeer zeker heftig verontwaardigd zijn, wanneer iemand ons van slordigheid zou durven beschuldigen. Maar zijn we ook accuraat bij andere dingen?

Hoe staat het met den brief, waarmee we iemand kunnen gerust stellen of genoegen doen en die maar steeds ongeschreven blijft?

Hoe staat het met 't boek, dat we geleend hebben en maar steeds niet teruggeven?

Hoe staat het met het handwerk, dat we iemand beloofden en waar we maar steeds niet aan beginnen?

Hoe staat het met ons bezoek aan den zieke, dat maar steeds weer wordt uitgesteld?

Hoe staat het met al die kleeren die ongebruikt in onze kasten blijven hangen, terwijl we er menigeen gelukkig mee zouden kunnen maken?

En zijn we even zorgvol voor het innerlijk van onze kinderen als voor hun uitwendige behoeften? Weten we precies met wie ze omgaan, wat ze lezen, waar ze hun vrijen tijd doorbrengen?

Ja, er is slordigheid op allerlei gebied. En waar het betreft geestelijke goederen, daar kan slordigheid zeer zeker meer funeste gevolgen hebben dan die op het gebied van huisraad en kleeren. C.M.

De best gekleede vrouwen

De vrouwen die men altijd goed gekleed ziet, zij op wier kleeding nooit iets valt aan te merken, zal men nooit zien vervallen in buitensporigheden. Zij hebben, toen de korte jurken hoogtij vierden, nooit rokjes gedragen tot over de knie en nu de mode weer sleepjaponnen tracht te lanceeren, zullen zij zich daartoe zeer zeker evenmin laten overhalen. Zij volgen de mode, zij weten, met fijnen smaak, juist datgene te kiezen wat voor haar het meest geschikt is, maar zij weten altijd datgene te vermijden wat in strijd is met goede zeden, met gezond verstand of met werkelijke schoonheid.

HANDSCHOENEN.

Nu het „Ensemble" in de modewereld 'n steeds grootere rol speelt en alle onderdeelen zoowel onderling als met 't toilet zelve in overeenstemming moeten zijn, wordt aan de kleine bijkomstigheden van het vrouwelijk toilet meer en meer aandacht besteed. De luxe welke b.v. op 't oogenblik op 't gebied van handschoenen heerscht is werkelijk ongehoord. Het materiaal ter vervaardiging van de handschoenen wordt met zorg gekozen, de vorm en versiering met overleg door ware kunstenaars ontworpen. Bij vele japonnen en costumes van groote Fransche couturiers worden bijpassende handschoenen gemaakt, hetgeen natuurlijk wel kostbaar is, maar 't toilet 'n heel bijzonder cachet geeft. Zoo zagen wij M.elle Jane Renouardt, een charmante Fransche actrice welke onlangs een tournée door ons land maakte, bij een groene japon van „Lanvin" zwart peau de suède handschoenen dragen, waarvan de kappen met strass waren versierd. MARGUÉRITE.

En juist bij de hedendaagsche mode, nu er zoo velerlei wordt geboden, nu is er zeker voor elk wat wils te vinden binnen zelf gestelde grenzen. Niet, dat dit altijd zoo gemakkelijk is, zelfs wanneer men een welgevulde beurs tot z'n beschikking heeft. Wel maakt dit het probleem heel wat eenvoudiger. Voor de ruime beurs zijn er bijvoorbeeld de ensembles, welke de kleeding tot een harmonieus geheel maken. Worden er geen brocaten schoentjes gemaakt passende bij avondtoiletten evenals de schoentjes van crèpe de chine overtrokken met fijne kant? En zijn er niet de fraaie tasschen om zoo'n geheel te completeeren?

Geplooid hoedje van soepel beige vilt.

Schoen en tasch van onze afbeelding, ontworpen door Marouf, zijn geweven in bruin en beige en bestemd om te worden gedragen bij een tweed mantel van hetzelfde weefsel. Het spreekt wel vanzelf, dat een en ander aan het toilet een geheel aparte distinctie geeft.

Gedrapeerd hoedje van soepel beige vilt.

Weet ge dat ge zelf uw hoedjes kunt maken?

Moderne hoedjes, gefatsoeneerd en geplooid van soepel dun vilt, kan men, wanneer men over wat handigheid beschikt, gemakkelijk zelf maken. Een eenvoudige vorm van dit soepele vilt is tot allerlei aardige modellen te verwerken. Zoo'n vorm wordt goed nat gestoomd boven kokend water en kan dan in den gewenschten vorm om het hoofd worden getrokken. Het gemakkelijkst is deze bewerking, wanneer men een houten bol tot z'n beschikking heeft, anders zal men er het eigen hoofd disponibel voor moeten stellen.

Het beste is, eerst te bepalen, welken vorm men ongeveer wil hebben en pas dan met de schaar te beginnen, om vooral niet te veel weg te knippen.

Een voordeel bij deze methode is, dat men net zoo lang kan plooien en schikken tot men een modelletje heeft weten te fabriceeren dat zoo flatteerend mogelijk is.

Voor de garneering is niet veel noodig. Een aardige speld hierop zal meestal wel voldoende wezen om een aardig geheel te verkrijgen.

De beide hoedjes van onze afbeeldingen kunnen bij ons modistewerk tot model dienen. Ze zijn beide ontworpen door het modehuis Alexis. De eerste is van zwart, de tweede van beige soepel vilt.

hier, waar tal van nieuwsgierige oogen hen konden gadeslaan, was daaraan niet te denken.

„Neen, liefste!" fluisterde hij. „En je verlangen kan waarlijk niet grooter zijn geweest dan het mijne. Als ik meester was van mijn levenslot — maar daarover mag ik niet spreken, allerminst hier. Slechts korten tijd moet je nog geduld hebben; dan zal het beslist worden."

„Wat zeg je dat met een eigenaardigen nadruk, Rudolf. Ben je dan bang voor deze beslissing? Kan die je iets ergs brengen?"

„Wat die ons zal brengen, weet ik niet, Elze. Maar plaag je niet met nuttelooze zorgen. Wat er ook gebeure, ik zal niet vergeten, dat ik heilige plichten tegenover je heb te vervullen."

„Och neen, je hebt tegenover mij geen anderen plicht, dan dat je jezelf moet ontzien en voor mij gespaard blijven. Ik wilde immers graag geduldig wachten, als ik maar hier en daar mocht hooren, dat je het goed maakt en dat deze verschrikkelijke zorg, dit vreeselijke onbekende, waarvan ik het ergste moet denken, je niet meer bezwaart!"

„Ik zal je een teeken van leven geven, zoo vaak ik daartoe in staat ben, zonder gevaar te loopen, ons geheim aan je weldoenster te verraden. Je bent toch nog in haar huis?"

„Ja."

„En je gevoelt je veilig en gelukkig onder haar bescherming?"

Elze sloeg haar oogen neer. Hoe graag zou zij hem over haar tegenwoordig lot gerustgesteld hebben, maar na de gebeurtenissen der laatste dagen kon zij het toch niet van zich verkrijgen, om hem door een blijmoedig „ja" te bedriegen.

„Ik heb geen reden tot klagen," zei ze ontwijkend. „Mevrouw Deloria is vriendelijk tegen mij. Maar daar komt zij terug — ga nu weg, Rudolf! Zij mag niet bemerken, dat wij met elkaar gepraat hebben."

Zij hadden nauwelijks nog tijd, om haastig een afscheidsgroet en een teederen blik te wisselen, want de voormalige schoolrijdster kwam met vlugge schreden naar Elze toe.

„Nu? — Ben je klaar? Laat eens kijken! Ja, dat zal voldoende zijn. Maar je moet de kwitantie zelf aan het kasloket afgeven."

Nauwelijks vijf minuten later was mevrouw Deloria in het bezit der gewenschte vijftienduizend mark en de dames verlieten het Bankgebouw, om naar huis te rijden.

„Als men bij ons in Duitschland maar niet zoo pijnlijk precies en zoo lastig was!" zuchtte mevrouw Deloria onderweg. „Ik heb al op verschillende buitenlandsche plaatsen naar een credietbrief geïnformeerd; maar er schijnen daarvoor weer een aantal belachelijke formaliteiten vervuld te moeten worden. En als alleenreizende vrouwen kunnen wij toch niet altijd groote geldsommen bij ons hebben."

„Wij, lieve tante?" vroeg Elze verschrikt. „Gaan wij dan op reis?"

„Waarschijnlijk. Ik ben nu eenmaal een trekvogel en gevoel mij in mijn oude woonplaats niet echt op mijn gemak. Ook om jou zou ik graag hier vandaan gaan, lieveling, om je een stukje van de mooie wereld te laten zien. Maar er kunnen altijd nog wel een paar weken verloopen, voordat ik alle toebereidselen heb gemaakt, en je mag er tegen niemand, ook niet tegen de werkster, over spreken."

Al weer dit angstige en dringende gebod, om te zwijgen over een zaak, die toch schijnbaar doodonschuldig was en die eigenlijk toch niemand aan ging! Elze kreeg meer en meer het drukkende gevoel, tegen haar zin in een net van geheimen en onwaarheden te zijn gevangen. En nog meer dan dit pijnlijke gevoel bezwaarde haar de gedachte aan de aangekondigde reis, die haar misschien weer voor een onbepaalden tijd ver uit de nabijheid van haar geliefden Rudolf zou brengen. Zij werd zeer stil, en mevrouw Deloria, die noodzakelijk moest begrijpen, dat haar plan volstrekt geen instemming vond bij haar beschermeling, was verstandig genoeg, om voorloopig niet op het reisplan terug te komen.

Tegen den avond kwam Hubner, en wel in een toestand van zenuwachtige opwinding. Mevrouw Deloria liet hem de huiskamer binnengaan en had al een voorwendsel klaar, waaronder zij Elze voor allerlei zoogenaamd noodige boodschappen weg kon sturen. Het meisje was al op de trap, toen zij nog eens door mevrouw Deloria teruggeroepen werd.

„Luister, kind, als je soms mijnheer Krauze zou ontmoeten, dan mag je volstrekt niet tegen hem zeggen, dat ik bezoek heb. Het beste is, dat je hem in dit geval bijtijds uit den weg blijft. Maar als hij je ernaar vraagt, dan moet je hem antwoorden, dat ik alleen was, toen je mij verliet."

Kwam er dan nooit een einde aan deze onwaarheden? Elze was zichzelf nooit eenzamer en verlatener voorgekomen dan nu, terwijl de vervreemding van haar kort geleden nog zoozeer vereerde weldoenster iederen dag, zelfs ieder uur toenam. De lucht van geheimzinnigheid en leugen, waarin zij genoodzaakt was te leven, benauwde haar.

Vurig verlangde zij naar haar bevrijding en graag zou zij de nederigste en moeielijkste betrekking hebben aangenomen, als die haar slechts vergunde, weer vrijmoedig en oprecht haar oogen op te slaan.

Maar daaraan viel nu niet te denken. Zij mocht zich niet aan ondankbaarheid schuldig maken

Fanny Flapuit zegt:

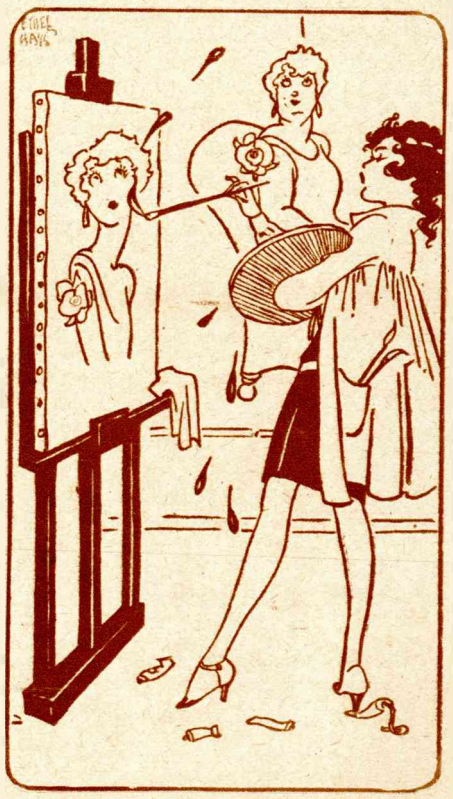

De vrouw, die de camera vreest, schrikt er nooit voor terug haar portret te laten schilderen.

tegenover de vrouw, die voor haar toch een redster uit grooten nood was geweest en Rudolf mocht om haar niet in een nieuwe ongerustheid worden gebracht. Zijn uiterlijk en zijn woorden hadden haar vandaag immers maar al te duidelijk getoond, dat hij nog steeds onder den last van andere zorgen ernstig te lijden had.

Krauze ontmoette zij onderweg niet. Maar het vermoeden van mevrouw Deloria, dat hij haar toch wenschte te bezoeken, werd desondanks vervuld. Hij kwam een kwartier na Elze's vertrek en werd door de schoolrijdster ontvangen in den salon, waar zij hem alleen afwachtte. Precies vijftig minuten later vertrok hij weer, om glimlachend naar zijn woning terug te keeren. De samenkomst scheen zeer bevredigend voor hem te zijn geweest. Tegen zijn gewoonte ging hij dien avond vroeg naar bed en toen den volgenden morgen de kleine mijnheer Saling met een eenigszins ongerust en bezorgd gezicht in zijn kantoor kwam, vond hij den graanhandelaar in een zeer gunstige stemming.

„Ik had u eigenlijk gisteren al verwacht," zei Krauze na een vriendelijken groet. „Het bedrag voor den wissel ligt al vierentwintig uur klaar. Ik hoop, dat de goede meening, die u tot heden van mijn betrouwbaarheid had, daardoor eenigszins hersteld zal zijn."

„Die is nooit ernstig geschokt, waarde mijnheer Krauze," verzekerde de kleine man beleefd, „geloof mij, als ik zelf niet in verlegenheid was geweest, zou het nooit in mij opgekomen zijn, u tot betaling aan te sporen. Uw onderteekening is zoo goed als contant geld. Dat weet iedereen hier in Breslau."

De dunne lippen van den graanhandelaar trilden spottend, maar hij betoonde, ook nadat hij de tienduizend mark uitbetaald en zijn wissel in ontvangst genomen had, nog dezelfde vriendelijkheid tegenover den bezoeker, dien hij zelf naar de deur geleidde, om na zijn vertrek met een voldaan hoofdknikken te mompelen: „Dat is tenminste toch een begin! Nu zal, denk ik, ook het andere weer terecht komen."

Gedurende den heelen dag werkte hij bijzonder vlijtig, gebruikte het middagmaal, dat zijn huishoudster zoo stilzwijgend en knorrig als altijd opdiende, met veel eetlust, en was bij het invallen van de duisternis juist weer in zijn kantoor teruggekeerd, toen een kloppen op de deur hem verbaasd deed opkijken.

„Nu nog bezoek?" dacht hij ontstemd. Maar hij riep toch „Binnen!" en zijn gezicht verhelderde weer, toen hij een wildvreemde voor zich zag, een zeer langen, mageren man, met een gebruind gezicht, een arendsneus en donkere, stoppelige wenkbrauwen, waaronder twee donkere oogen vurig fonkelden.

„Heb ik de eer met mijnheer Krauze in eigen persoon te spreken?" vroeg de bezoeker, zonder zijn grooten vilten hoed af te zetten.

„Die ben ik. Wat is er van uw dienst?"

„Nu, dat zult u dadelijk hooren. Eerst vergunt u wel, dat ik een stoel neem. — O, ik bedien mij al zelf! — Dus u is de bewuste mijnheer Krauze! Tot nu toe kende ik namelijk slechts uw stem, maar zoo ongeveer had ik mij uw persoon voorgesteld. Hebt u geen fatsoenlijke sigaar?"

In een sprakelooze verbazing had de graanhandelaar den onbeschaamden vreemdeling, die breeduit in een leuningstoel neergevallen was en nu, met den hoed nog steeds op zijn hoofd, zijn handen in zijn broekzakken stak, aangestaard. Hij twijfelde er niet aan, dat hij een dronken man of een krankzinnige voor zich had, en zijn toestand kwam hem zeer onaangenaam voor, want behalve de oude, halfdoove huishoudster was er geen menschelijk wezen in huis, dat hij ter hulp had kunnen roepen; de ramen waren al, zooals iederen avond, van houten luiken voorzien en als de bezoeker hem ook tijd zou gunnen, om dezen weg te nemen, dan lag buiten toch de groote, eenzame binnenplaats, waar om dezen tijd niemand meer was en vanwaar geen hulpkreet tot de straat kon doordringen.

Maar als Krauze iets van vrees gevoelde, dan was hij toch slim genoeg, om het den lastigen bezoeker niet te toonen. Terwijl hij een ijzeren liniaal in zijn hand nam, die op den lessenaar lag, vroeg hij op barschen toon: „Wie is u en wat wenscht u? U is hier blijkbaar aan de verkeerde deur gekomen."

De onbekende verroerde zich niet; maar hij glimlachte, zoodat zijn groote witte tanden onder zijn snor zichtbaar werden. „Wel neen, ik ben hier terecht. En u zult dat ook niet meer betwijfelen, nadat ik mij aan u heb voorgesteld. Mijn naam is Hubner. U zult u misschien herinneren, dien reeds gehoord te hebben."

Krauze legde den liniaal neer. Nu wist hij, dat het nergens anders op gemunt was, dan op een persoonlijken aanval; maar het was geen verlichting, die deze overtuiging hem bezorgde.

„Zeker," zei hij aarzelend, „want deze naam behoort nu juist niet tot de zeldzaamste. Maar ik weet daardoor nog steeds niet, wie u eigenlijk is en vooral weet ik niet, wat u recht kan geven, u in mijn huis op zoo'n onbehoorlijke manier te gedragen."

„Weet u dat niet? Nu, dan zal ik het u zeggen! Omdat men met een schurk en gauwdief niet veel drukte behoeft te maken en omdat ik u tot heden slechts in deze hoedanigheid heb leeren kennen. Is dat duidelijk genoeg?"

Krauze kwam zwijgend een stap achter zijn lessenaar vandaan en liep naar de deur. Maar Hubner stak, zonder zijn handen uit zijn zakken te halen, een van zijn lange beenen uit, om den weg voor hem te versperren.

„Wacht, vriend, blijf, waar u bent en denk er niet aan, iets bijzonders uit te halen. Ten eerste ben ik minstens driemaal zoo sterk als u, en ten tweede behoef ik slechts mijn mond open te doen, om u gevangen te laten nemen. Ik ben van huis uit een goedige kerel, maar een, met wien men naar welgevallen kan spotten, ben ik toch niet. Het zou erg voor u zijn, als ik onaardig moest worden.

Dus laat het niet zoo ver komen — in uw eigen belang!"

De spottend kalme manier van den man moest een angstwekkende uitwerking hebben, vooral nu zijn bedreigingen met een hartstochtelijke heftigheid worden uitgesproken.

Maar de graanhandelaar was een goed tooneelspeler. Nog gelukte het hem, om zijn waardige houding te bewaren. „Als u niet krankzinnig bent, dan bent u dronken," zei hij, „en in het eene zoowel als in het andere geval zou ik u ernstig willen verzoeken, mij van uw tegenwoordigheid te bevrijden, tenzij" — hij zei deze toevoeging na een verdacht gebaar van Hubner, toch al met een bevende stem — „tenzij u mij met enkele woorden en op een geschikte manier kunt vertellen, wat u van mij verlangt."

„Met enkele woorden dan: Ik verlang zevenduizend en vijfhonderd mark, onmiddellijk uit te betalen en in contant geld. Hebt u mij verstaan?"

„Dat is komiek. En op welken rechtsgrond durft u dezen eisch te stellen?"

„Daarop, dat mij voor hetzelfde werk toch wel eenzelfde belooning toekomt als u. Het geheim van mevrouw Deloria had voor u een waarde van vijftienduizend mark, en het is dus rechtvaardig en billijk en misschien zelfs al te bescheiden, als ik het uwe voor mij op de helft stel."

„Uw woorden zijn geheel onverstaanbaar voor mij. En ten uwen gunste wil ik veronderstellen, dat u door een of andere babbelkous op een dwaalspoor bent gebracht. Ik ken de dame, die u daar noemde, slechts heel oppervlakkig en heb volstrekt niets met haar te maken."

Op Hubner's gezicht kwam weer die spottende glimlach. „Het is dus vermoedelijk een andere Krauze geweest, die mevrouw Deloria eergisteren bezocht, om haar bepaalde groeten over te brengen. En een andere, aan wien zij gisteren vijftienduizend mark uitbetaalde — niet?"

„Ik heb geen geld van die dame ontvangen. Als zij het tegendeel heeft beweerd, heeft zij gelogen."

„Kunt u mij daarop uw eerewoord geven, mijn waarde mijnheer Krauze?"

„Onvoorwaardelijk!"

„Nu, dan weet ik toch tenminste, wat uw eerewoord waard is. Om het met korte woorden te zeggen, wil ik u dadelijk tot uw geruststelling vertellen, dat mevrouw Deloria mij volstrekt niets meer behoefde mee te deelen. U hebt de slimheid van die dame ten zeerste onderschat, als u denkt, dat zij zich weerloos met gebonden handen aan u zou overleveren. Ik heb ieder woord van uw gisteren gehouden gesprek gehoord en het was mevrouw Deloria, die mij achter de op een kier staande deur van de zijkamer verstopt had. — Hoe bevalt dit nieuws je, ouwe jongen?"

Het was een zware proef, waarop de zelfbeheersching van Krauze door deze verpletterende mededeeling werd gesteld en hoe koortsachtig vlug zijn gedachten ook mochten gaan, hij had toch een heelen tijd noodig, eer hij met zijn antwoord klaar was.

„Verondersteld, dat u de waarheid hebt gesproken," zei hij met een gedwongen kalmte, „waarmee wilt u mij dan eigenlijk nu verschrikken? Mevrouw Deloria en u — u zijt veel meer in mijn macht dan ik in de uwe. Probeer het maar eens, om uw bedreigingen waar te maken! Ik zal het gerust daarop aan laten komen, want ik ben zeker niet de persoon, die daarbij het meeste heeft te verliezen."

„Zoo? Het zou u dus niets deren, om wegens geldafpersing en hulp bij bedriegerij in de gevangenis te komen?"

„Als u ooit er in slaagt, mij daar te doen komen, dan zou u het toch slechts gedaan kunnen krijgen, als u tegelijk uzelf en mevrouw Deloria in het ongeluk stort. En uw lot zou veel erger zijn dan het mijne. En vooral mevrouw Deloria heeft een zeer groote zondenlijst."

Hij ging haastig achteruit, want Hubner was opgestaan en vlak voor hem gekomen. In de oogen van den vroegeren athleet was een gloed, die ook den moedigsten man angstig zou kunnen maken.

„Nu zijn er genoeg praatjes verkocht! Laten we duidelijk met elkaar spreken! Als u meent, mij te kunnen trotseeren, dan vergist u zich. En wat mevrouw Deloria betreft, wil ik een paar woorden tegen u zeggen, die u maar goed in uw geheugen moet prenten, als uw leven u iets waard is. Ja, wij zijn bondgenooten en als zoodanig zal ik haar tegen schurken van uw soort weten te beschermen. U zult haar geen kwaad doen — daarop geef ik u mijn woord. Voordat ik mijn aangifte tegen u doe, zal zij al lang in veiligheid zijn en bij het minste, wat u tegen haar onderneemt, staat uw leven op het spel. Ik heb echter weinig te verliezen en het vonnis, dat ik in het ergste geval zou kunnen krijgen, zal ik graag aanvaarden, als ik daardoor de voldoening krijg, uw mooie berekeningen te hebben gedwarsboomd. Van dien anderen man, dien vent daar in Insterburg, trek ik mij niets aan, die komt toch niet meer levend uit de gevangenis. — Nu kent u mijn meening en weet u, wat u te wachten staat, als u het in uw hoofd haalt, een edele rol te gaan spelen. Ik geef u twee minuten van beraad, en dan: ja of neen — zonder smoesjes of uitvluchten, die bij mij toch niet helpen."

Krauze steunde zwaar op het dekblad van zijn lessenaar. Met het comediespel was het nu afgeloopen.

„Goed dan, maar waarom zouden wij als verstandige menschen niet tot een overeenkomst kunnen komen," zei hij op een doffen toon. „U moet echter geen eischen stellen, waarin ik met den besten wil van de wereld niet kan voldoen. Het vermogen van Malinowski is toch groot genoeg voor ons allen. Mevrouw Deloria kan voor zichzelf en voor u naar welgevallen groote sommen laten komen. Waarom wilt u mij beslist nog de helft afdwingen van het geringe bedrag, dat ik ontvangen heb?"

„Als vijftienduizend mark voor u een gering bedrag uitmaken, voor mij zijn zij dat niet. En omtrent het overige vergist u zich. Mevrouw Deloria moet voorzichtig zijn, want die herhaalde geldzendingen zouden verdenking kunnen opwekken. Bovendien hindert het mij, om voortdurend ten koste van haar te leven. Dat schaadt onze vriendschap, waaraan voor mij zeer veel gelegen is. En zij moet niet slechts zelf leven, maar ook erop bedacht zijn, om voor onvoorziene gevallen een klein kapitaal beschikbaar te hebben. — Ik weet echter niet, waarom ik er toe over ga, dit alles voor u uiteen te zetten. Ik heb mijn eisch tegen u genoemd en ik laat mij niet beknibbelen."

„En als ik niet aan uw eisch kan voldoen — ook met den besten wil van de wereld niet? Daar, kijk hier, dezen wissel van tienduizend mark heb ik vanmorgen voor het geld ingewisseld, en het overige heb ik eveneens uitgegeven, om een lastigen schuldeischer tevreden te stellen, want ik bevind mij zelf in pijnlijke geldverlegenheid. Het is nog geen driehonderd mark, wat ik op dit oogenblik aan contant geld bezit."

„Dat kan mij weinig schelen. U hebt het bedrag ontvangen en ik verlang mijn aandeel. U is een verstandig man en het zal u wel gelukken, het overige te verkrijgen."

De graanhandelaar verviel in een ernstig nadenken. Hij scheen het doellooze van verdere onderhandelingen te hebben ingezien, want na een ongeduldig gebaar van zijn bezoeker zei hij: „Hoeveel tijd geeft u mij voor het bezorgen van het geld?"

„Omdat het onze eerste handelszaak is, zal ik edelmoedig zijn. Ik geef u vier en twintig uren."

„Dat is onmogelijk. Ik heb minstens drie dagen noodig."

„Nu, ik zal u halverwege tegemoet komen. Laten we dus afspreken, dat ik overmorgen om denzelfden tijd zal terugkomen, om de zevenduizend vijfhonderd mark te ontvangen. Denk eraan: geen minuut later en geen penning minder."

„Ik zal alles doen, wat ik kan, om aan uw verlangen te voldoen."

„Dat zou ik u ook aanraden. Want bij mijn volgend bezoek zult u mij niet tot zulke lange onderhandelingen bereid vinden. En nogmaals: geen uitvluchten, en geen lage schurkenstreken. Ik heb lang genoeg in de wereld rondgereisd, om mij niet zoo gemakkelijk te laten bedriegen. En ik heb te lang als athleet gewerkt, dat ik genoeg spieren heb overgehouden, om — als het noodig is — al de beenderen van uw lichaam te breken. Goeden avond!"

Een half uur later draaide de graanhandelaar de gasvlam boven zijn lessenaar uit en ging de trap op naar zijn slaapkamer. Deze was even eenvoudig en ouderwets ingericht als de overige vertrekken van het huis. Het meest in het oog vallende meubel was een gebogen, ouderwetsche latafel, die volgens den vorm en de bronzen beslagen nog wel uit de vorige eeuw afkomstig kon zijn. Een poosje bleef Krauze luisterend aan de halfgeopende deur staan, om zich te overtuigen, dat het heel stil in huis was; toen drukte hij de deur dicht en draaide tweemaal den sleutel om, zoodat hij zich veilig kon gevoelen voor onaangename verrassingen. Voorzichtig ieder geluid vermijdend, trok hij de eene schuiflade van de latafel na de andere open, om toen het lichter geworden meubel van den muur af te schuiven en het op den voorkant neer te leggen.

Hoe voorzichtig hij ook bij dezen tamelijk ingespannen arbeid te werk was gegaan, had hij toch niet kunnen voorkomen, dat de latafel in het laatste oogenblik uit zijn handen gleed en met een doffen smak op den vloer openging. Met een bleek gezicht richtte hij zich op, om te luisteren.

Maar ook nu bleef het doodstil om hem heen.

„Den hemel zij dank, dat het oude monster daar beneden half doof is," prevelde hij, droogde het zweet van zijn voorhoofd en ging met zijn eigenaardig geprevel voort, terwijl hij aan den achterkant van de latafel zoo laag bezig was, dat deze er gemakkelijk uitgenomen kon worden. Een leege plaats, die zich over de heele hoogte en breedte van het meubel uitstrekte, werd daarachter zichtbaar. Het vormde een zeer ruim geheimvak, waarvan niemand iets vermoed zou hebben, die niet op de gedachte was gekomen, om vast te stellen, dat de diepte der schuifladen niet met de diepte van de latafel overeenkwam.

(Wordt voortgezet)

Vrome Wenschen

Het was de morgen van het nieuwe jaar,
en overal ontwaakten nieuwe menschen:
toen zag ik Vader Tijd, — hij sloeg in 't haar
zijn handen om den overmoed der menschen.
„Zoovaak mijn wijzers weer naar boven staan,"
zoo sprak hij klagend, „word ik aangevallen
door trage geesten, die aan 't menschen slaan,
en mijn humeur voor 't heele jaar vergallen.
Waar ik mij wend, daar tref ik een millioen
die steeds meer fleemen om steeds meer te krijgen:
ze menschen maar, als was er niets te doen.
Zal dan in 't menschdom nooit de hebzucht zwijgen?
Ik hoor maar, geef me dit en geef me dat,
geef al, wat ik me maar durftout te hopen.
Ik ben dat eeuwig „geef me" o zoo zat!
Ik denk, dat ik mijn baantje maar laat loopen!
Ik denk, dat ik mijn klok maar stil laat staan, —
dan gaat de heele wereld naar de maan!"

„Neen goede grijsaard," pleitte kalm mijn stem,
„Laat u door al dat vragen niet ontgloeien
tot toornigheid, die u tot stilstand klem',
die ons èn u èn 't aardrijk uit zou roeien.
Ik bied u troost in uw mismoedigheid:
ik zal u niet de minste weldaad vragen:
ik hoop met eigen liefde, durf en vlijt
de beste kolen naar mijn haard te dragen.
Ik zeg niet „geef mij," neen, ik vraag u: „neem";
dat, hoop ik, zal het evenwicht herstellen,
en u bewegen, niet meer van gefleem
te praten, als ge zelf meer hoop doet wellen
in 't o zoo vaak woestijn-dor menschenhart. —
de hoop op vreugden, die maar vluchten bleven,
de hoop op 't einde van een lange smart. —
ik vraag u: neem. — maar ga dan elders geven!"
Hij knikte, en ik was gerustgesteld,
en heb hem toen mijn neem-lijst voorgeteld:

„Neem weg het valsch gebaar van huichelaars,
neem weg de slappe ruggegraat der vleiers,
neem weg de vuige tong der lasteraars,
neem weg de booze oogen der benijers!
Neem weg de hand, die naar den oorlog drijft,
neem weg de hielen, die den zwakke trappen,
neem weg de pen, die gif en leugen schrijft,
neem weg de glazen van de dronkenlappen.
Neem weg de vrouw, die steeds aanbidders zoekt,
den man, die enkel buitenshuis beschaafd is
neem weg den zuigeling, die rookt en vloekt,
de buurvrouw, die aan konkelen verslaafd is.
Neem weg de brave borst, die lintjes jaagt,
den jongeling, die zich als dichter aanstelt,
de bakvisch, die een whisky-soda vraagt,
den huisvriend die zich al te dikwijls aanmeldt.
Neem weg dat alles, en gezegend schrijdt
gij voort naar 't raadseldiep der eeuwigheid!"

E. VAN BRANDENBORGH.

ZEEUWSCHE SPORT

Vlissingen werd Zondag op eigen terrein met 3—0 door M. E. V. O. geklopt. Onze fotograaf maakte tijdens dezen wedstrijd de onderstaande momenten.

Corner op het doel van Vlissingen. De bal gaat juist langs het doel van de thuisclub.

Spelkiekje in het veld. De Vlissinger verdediging weert zich.

De Vlissingsche doelverdediger onderbreekt een aanval der Bergen-op-Zoomsche voorhoede

In het heetst van den strijd. Een scrimmage voor het doel van M.E.V.O.

De jonge voetbalclub Vitesse van Kruiningen, welke zal trachten de eer van die plaats op voetbalgebied hoog te houden.

KIEKJES VAN *Noord-Beveland*

KORTGENE — Op de boerderij. Aardige bedrijvigheid tijdens het lesschen en aanspannen der paarden.

GEERSDIJK — Een aardig landelijk hoekje van het schilderachtige dorp.

WISSEKERKE — De grootsch aangelegde Voorstraat van dit vriendelijke Noord-Bevelandsche dorpje.

GEERSDIJK — Dit kleine dorpje tusschen Kortgene en Wissekerke telt talrijke fraaie natuurtafereeltjes, eigen aan het mooie Zeeuwsche land. Hier plaatsen we een foto van een met boomen begroeiden dijk nabij Geersdijk.

KORTGENE — Leuk kijkje in de stemmige Voorstraat. 't Is wel opvallend, dat alle plaatsen van eenige beteekenis in Noordelijk Zeeland een straat hebben, die Voorstraat heet. Hier is het meteen de speelplaats voor de jeugd blijkbaar.

Het echtpaar G. N. Weststraete—Slobbekoorn te Goes vierde 28 Dec. zijn 55-jarige echtvereeniging. 'n Foto van 't echtpaar.

TE KRUININGEN wordt door de Zeeuwsche Landbouw Maatschappij een cursus gegeven om de landbouwhuishouding beter te leeren, onder leiding van mej. J. Coome uit Goes. Onze foto werd genomen toen allen aan den gemeenschappelijk opgesierden Kerstdisch aanzaten.

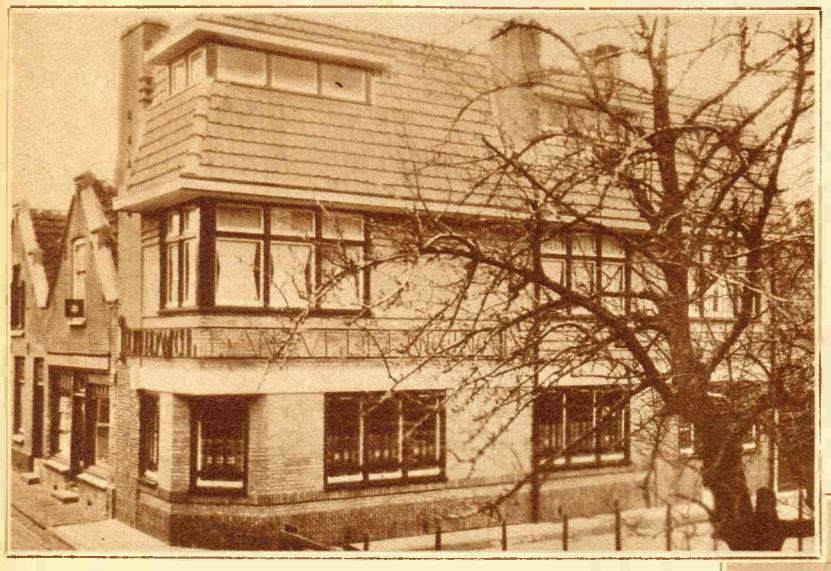

TE YERSEKE werd onlangs het fraaie nieuwe Bankgebouw der Rotterdamsche Bank in gebruik genomen. Zonder twijfel is dit bouwwerk een waar sieraad voor 't dorp, maar het is jammer, dat dit juist in zoo'n smal straatje staat.

UITSLAG VAN DE

DOMINO-PRIJSVRAAG

geven wij in verband met de overstelpende hoeveelheid inzendingen de volgende week.

ZEEUWSCH *Nieuws*

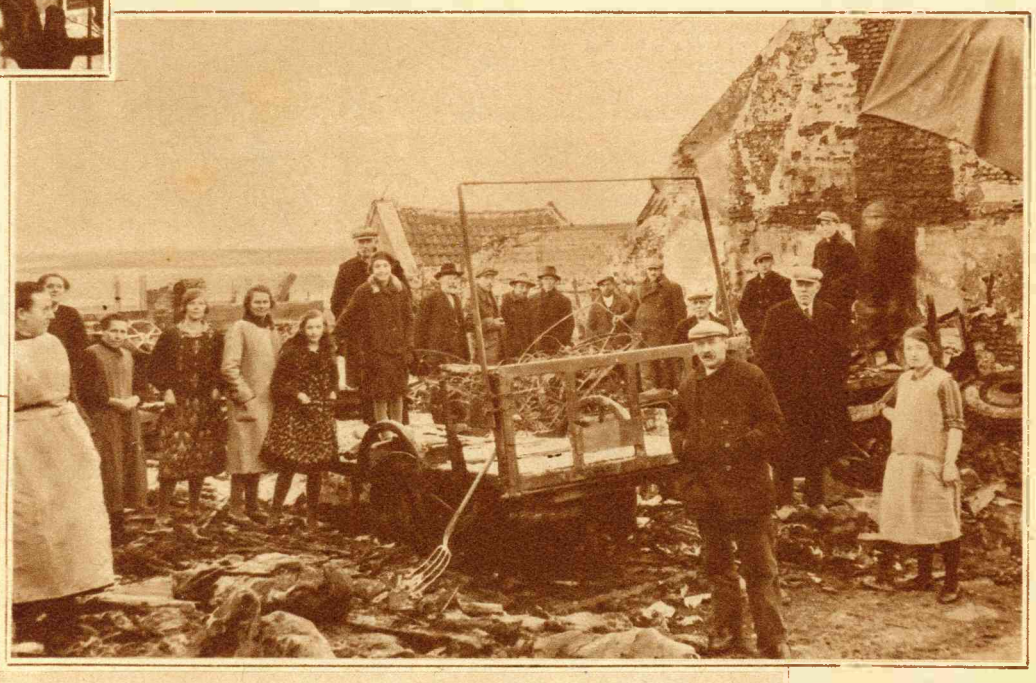

TE OUD-VOSSEMEER brandden verleden week de autogarage en woonhuis van de firma Poortvliet geheel af. Ook een nieuwe auto benevens een 1000 gld. aan goederen gingen totaal verloren. Kijkje op de ruïne en de belangstelling, die er voor bestond.

☆

TE MIDDELBURG heeft men vorige week een nieuwe brandspuit ontvangen, welke eerst voor de autoriteiten geprobeerd werd. De spuit voldeed uitstekend en hiernaast zien we de brandweermannen in volle actie.

LOSSE NUMMERS
15 CENT

ZEEUWSCHE EDITIE

7E JAARGANG No. 42
3 JANUARI 1930

De kortstondige IJspret

Te SEROOSKERKE was men bij 't begin van de vorst met man en macht bezig met het onderspuiten van de ijsbaan. Deze baan zal dit jaar voor het eerst in gebruik genomen worden.

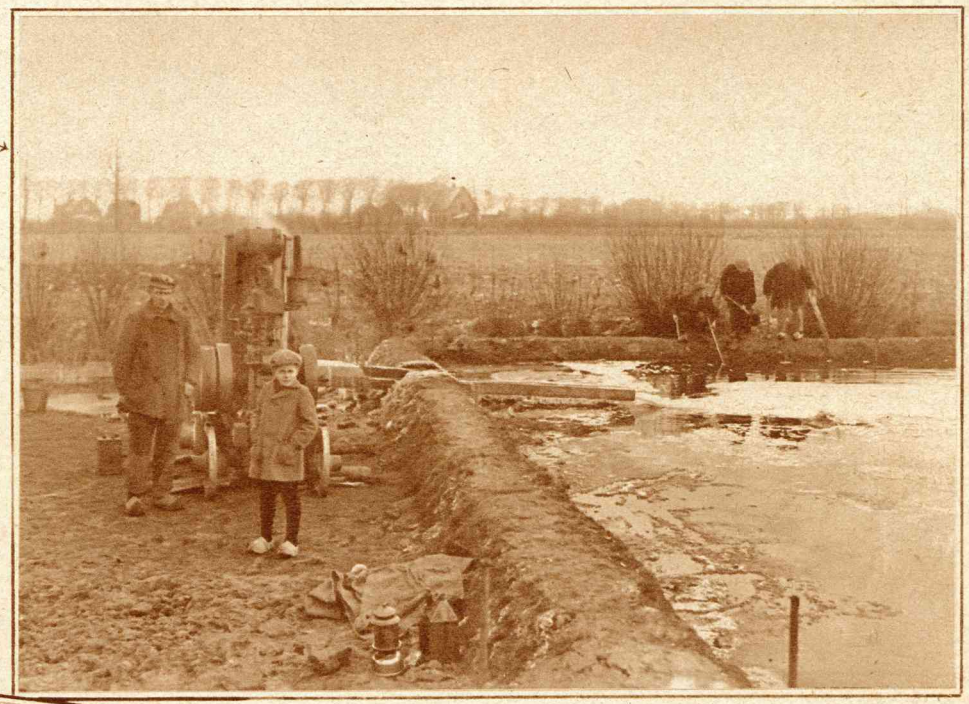

Tegen de Kerstdagen heeft Koning Winter zijn heerschappij even laten gelden. Een paar nachten flink vriezen was voldoende om slootjes en ondergeloopen landerijen met 'n genoegen verschaffende ijslaag te overdekken, maar voor hoe kort! Nauwelijks waren de schaatsen ondergebonden of de dooi viel in en weg was de pret voor oud en jong. Hierboven beelden we een viertal aardige Zeeuwsche meisjes af van wie er een aan de drie anderen vraagt: „Gaan jullie ook mee schaatsenrijden?"

Hoe de jeugd van Serooskerke zich onderwijl op de toegevroren slooten vermaakte!

Leuk kiekje van eenige meisjes die aan 't „slieren" (glijden) zijn.

Maar ook de meer geroutineerde rijders maakten reeds een baantje.

„GROOT-ROTTERDAM"
GEILLUSTREERD WEEKBLAD VOOR ZUID-HOLLAND EN ZEELAND.

Red. en Adm.: Stationsweg 24. Tel. 50540. Abonnementsprijs: p. week 12½ ct., p. kwartaal f 1.62⁵, p. p. f 1.75; Voor Ned.-Indië f 7.00 p. jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor Advert. wende men zich tot de Reclame-afdeeling: Keerweerlaan 21—25. R'dam. Telef. 12004. of tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken (uitk.: f 30.- tot f 5000.-)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor Oplaagcontrôle, Amsterdam.